

MASTER NEGATIVE NUMBER

6173.23

ஐநவிநோதிநி
புஸ்தகம் 12, இலக்கம் 5
May 1881

Record no. 276

Janavinōtini

Pustakam 12, ilakkam 5

May 1881

Record no. 276

JANAVINODINI.

ஜநவிநோதிநி.

இல. 5.]

மேம் 1881.

[புஸ்த. 11]

CONTENTS.

அட்டவணை.

The late Earl of Beaconsfield. 99	காலஞ்சென்ற பீகன்ஸ்டீல்டு பிரபு..
The Senses. (Sound-Hearing.) 101	ஐம்பொறிகள். (செவி—ஒசை) 11
A Shepherd Dog and a Hunting Dog..... 108	ஆட்டுநாயும், வேட்டைநாயும் 10
About Beetles..... 111	வண்டிகள் 11
The Poor Boy 115	ஒரு எளியபையன் 11
Anagrams 120	எழுத்துமாற்றுச் சொற்கள் 12
The Child's Corner 121	சிறுவர்க்கான கதை..... 12
News 124	சமாசாரம் 12

MADRAS:

Published by the

MADRAS SCHOOL BOOK AND VERNACULAR LITERATURE SOCIETY,
AND SOLD AT THEIR DEPOSITORY, OLD COLLEGE.

Library's copy lacks front wrapper

Roja Muthiah Research Library
3rd Cross Road, C P T Campus
Taramani, Chennai 600 113,

காலஞ்சென்ற பீகன்ஸ் பீல்டு பிரபு.

இங்கிலாந்து தேசத்தில் பலதாம் மந்திரியாயிருந்து இதுவரையில் அங்கிலேய அரசாட்சிக்கு ஓர் பெருமை விளைவித்துவந்த எரல் அவ் பீகன்ஸ் பீல்டு என்னும் பட்டப்பெயர் பெற்ற டிசரேலி பிரபு காலஞ்சென்ற வருஷமாதலால், தேசசரித்திரத்தில் 1881-ஆம் ஆண்டும் நினைவுவைத்துக்கொள்ளத்தக்கதாகும். அந்தப் பிரபுவினுடைய அரசமுறை நிர்வகிக்கும் திறமையால் விளைந்த நன்மைகளை நாம் பெற்றவர்களாதலால் அவரிடத்திலுள்ள யோக்கியதைகளைப் புகழ்வது எவர்க்கும் கடமையேயாம்.

உலகத்தில் அநேகர் தம்முடைய நன்மையையே பெரிதாகக் கருதிப் பல பெருங்காரியங்கள் செய்து பெருமைபெற்றார்கள். இந்த பீகன்ஸ் பீல்டு பிரபு அப்படிப்பட்டவரன்று; தம்முடைய சாமர்த்தியங்களையெல்லாம் தேசத்தாருடைய நன்மைக்காகவே முக்கியமாய் உபயோகித்தவர். இவருடைய சரித்திர வரலாறுகளைச் சிறிதும் விடாமல் சுருக்கமாயாவது எடுத்துரைக்க நம்மாலில்லை. ஹீப்ரு ஜாதியாயிருந்து இங்கிலாந்தில் எரல் என்கிற பட்டப்பெயரும் பிரபுக்கள் சபையில் இடமும் முதல்முதல் பெற்றவர் இவரே. இரண்டேதடவை இங்கிலீஷ் ராஜ்யத்துக்கு முதன்மந்திரியாயிருந்து கடைசியில் சகல ராஜ்யாதிபத்தியத்தையும் தானே வகிக்கத் தக்க பிரதான மந்திரியாகி இராணியாருக்குச் சக்கரவர்த்தினி பட்டமும் வரும்படி செய்வித்த நிபுணர் இவரே என்பதைப்பார்க்க நாம் இவரைப்பற்றி மற்றொரு புகழ்ந்துபேசலாம்?

இவ்: ஐசாக் டிசரேலி என்பவருடைய மூத்தகுமார். 1804-ஆம் டிசம்பர் பிறந்தவர். யோக்கிய வயது வருவதற்கு முன்னமே இவர் கிரந்தங்கள் எழுதத் திறமையுடையவராகி, 20 வயதிலே விநோதமான கற்பிதகதைகளில் விருப்பமுடையவர்க

ஐநவநோதியின் மற்றொரு வருஷத்துப் புத்தகம் முடிவுபெற்றது. பொழுது அதன் விருத்திக்கு அறிஞரியாய்ப் புதுவருஷத்துப் புத்தகம் க்குகிற சமயமாதலால், இத்தருணத்தில் இந்த ஜநவீநோதிக்குப் புத்தகம் பல புதிய நெசர்களைத் தேடி இப்பத்திரிகையை இன்னும் சற்றுத் தெடுக்கச்செய்வோம். இப்பத்திரிகையின் நோக்கமும் கருத்தும் இவை யாவது இத்தமிழ்நாட்டிலுள்ள குடும்பங்களிலும் பாடசாலைகளிலும் ணமாய்த் தெரிந்திருக்குமாதலால், அவற்றை மறுத்தும் எடுத்துரைப்பது வசியமன்று. ஆயினும், சென்னைச் சுபாஷைப் புத்தகச்சங்கத்தார் இந்த விநோதினியைப் பிரசுரஞ்செய்யத் துவக்கி நடத்திவருகிற பதினொரு ஷகாலமாக, இப்புத்திரிகை சுதேசிகள் தங்கள் வீடுகளில் விநோதமாகப் டிக்கத்தக்கதாயும் நீதிபாதகமான இனிய புத்தகமாயும் அமையும்படி, தற்கு உதவிசெய்துவந்தவர் அனைவரிடத்திலும் நமது நன்றியறிதலை வளியிடவிரும்புகிறோம்; அன்றியும் இவ்விஷயத்தில் அவ்விதமான உதவி ன் மேலுமேலும் அதிகமாய்க் கிடைக்குமென்றும் நம்புகிறோம்.

இப்பத்திரிகையைப் படிப்பவர்க்கு இதிலுள்ளவிஷயங்களில் விருப்பம்மட்டும் வருஷத்துக்கு வருஷம் அதிகமாகி வருகின்றதென, அங்கங் குந்து நமக்கு உபபலமாய் எழுதிவருகின்ற கடிதங்களால் தெரியவரு நின்றதாயினும், சில கையொப்பங்கள்மாதிரி கிரமமாய்க் கொடுக்கப் படவில்லை. இப்பொழுது இருப்பதுபோலன்றிக் கையொப்பங்களை யும் கிரமமாகக் கொடுத்து இப்பத்திரிகையைப் படிப்பவர்கள், தந்தமக்கு அடுத்த விடங்களில் இது இன்னும் விசேஷமாகப் பரவும்படி சற்றுப் பிரயாசையும் ஏற்றுக்கொள்வார்களானால், யாவும் செழித்தோங்குகிற இக் காலத்தில் இப்பத்திரிகை பின்வாங்காமல் ஊர்ச்சிதப்படுமென்பதுமாத் திரமேயல்ல; என்றைக்கும் பரபேஷையில்லாமல் தன்காரியத்தைத் தானே நடத்திக்கொள்ள வல்லதாகும். அதனால் இப்பத்திரிகைக்குப் போஷகரான சங்கத்தார்க்கு இப்போது இருப்பதுபோல ஒரு செலவாகி வருத்தங்கொட்டாது. மேலும், அந்தச் சங்கத்தார்க்காக நமது சக்திக்கு இயன்றவரையில் பாடுபட்டு இப்பத்திரிகையை நடத்திப் பிறர்க்குக் களிப்புண்டாக்க நாம் படுகிற பிரயாசைமட்டும் நன்குமதிக்கப்படுமானால் இதன்விஷயத்தில் நாம் கழிக்கிற காலம் நல்விஷயத்தில் கழிந்ததென்றே நினைக்கலாகும்.

ளெல்லாம் படித்து மிகவும் ஆர்ந்தப்பட்டத்தக்க பல விசித்திரமான யுக்திகளும் சாதாரியங்களும் அமைந்த சிங்காரக்காவியங்கள் அநேகம் எழுதினார். பின்பு நெடுநாள் ஐரோப்பாவில் தேசயாத்தினை செய்து 1831-ஆ இங்கிலாந்துக்குத் திரும்பிவந்தார். 1837-ஆத்தில் பார்லிமெந்து சபையில் ஒரு அத்தியக்ஷராகப் பிரவசித்து 1841-ஆ வரையில் மேட்ஸ்தன் மாகாணத்துக்குப் பிரதிநிதியாயிருந்து பின்பு ஷ்ருஸ்பரி மாகாணத்துக்கு ஏற்படுத்தப்பட்டார். பின்பு டர்ப்பி பிரபுவின் கீழே தனவிசாரணைத் தலைவராயிருந்து, அந்த டர்ப்பி பிரபு 1868-ஆத்தில் தமது மந்திரி உத்தியோகத்தை விட்டுவிட்டவுடனே மகாராணியாரவர்களால் இவரே இங்கிலாந்து தேசத்து முக்கியமந்திரியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். ஆயினும் இவர் அதேவருஷத்தில் அவ்வுத்தியோகத்தினின்றும் நீங்கிவிட்டார். மறுபடி 1873-ஆத்தில் மேஸ்தர் கிளாட்ஸ்டன் பிரபு தமது மந்திரி உத்தியோகத்தை மகாராணியாரிடத்தில் ராஜினாமா கொடுக்க, மகாராணியாரவர்கள் அதை அங்கீகரித்து டிசரேலிதுரை மகனுக்கு அதைப்பற்றிச் சொல்லியனுப்பினார்கள்; அப்போதும் இவர் அந்த மந்திரிவேலைக்குச் சம்மதிக்கவில்லை. அதனால் கிளாட்ஸ்டன் பிரபுவே மறுபடி அந்த அதிகாரத்தை ஏற்றுக்கொண்டார். ஆயினும் 1874-ஆத்தில் பார்லிமெந்து சபை நூதனமாய்ச் சேர்ந்தபோது குடிகளுடைய சம்மதி டிசரேலி பக்கமாகவே அதிகமாயிருந்தமையால் இந்த டிசரேலி பிரபுவே மந்திரியாக நியமிக்கப்பட்டார்.

இவ்விதமாய் மந்திரிப் பட்டம்பெற்று ராஜ்யதந்திரம் செலுத்தி வரும்போதுதான் இவர் 1875-ஆ நமது இளவரசரான பிரின்ஸ் அவ் வேல்ஸ் அவர்கள் இந்தியாதேசத்தைப் பார்த்துவரும்படி ஏற்பாடு செய்வித்தார். மறுவருஷத்தில் இராணியாருக்கு இந்தியா சக்கரவர்த்தினியென்னும் பட்டத்தைச் சூட்டுவித்தார். இங்கிலாந்துதேசத்து ராஜநீதிச் சட்டத்தின் போக்கை ஆதாரமாகக்கொண்டு இதற்காக பிரதிக்ஷிகள் பலவிதமாய் ஏற்பட்டிருந்தாலும், அவைகளுக்கெல்லாம் சமாதானம் சொல்லி இதைப் பார்லிமெந்து சபையில் அங்கீகரிக்கும்படி செய்வித்தார். இவரன்றி மற்றெவராலும் மகாராணியார்க்கு இப்பெருங்காரியம் முடியாதுதான். பின்பு இவர்க்கு எரல் அவ் பிகன்ஸ் பீல்டு என்னும் பட்டப்பெயர் அளிக்கப்பட்டது. இவர் தனாலய விசாரணைக்கு முக்கியாதிபதியாயிருந்ததோடுகூட மந்திராலோசனைச் சபைக்கு அக்கிராசனாதிபதியாயும் இருந்தார். முதலில் இவருடைய ராஜதந்திரங்கள் தூஷிக்கப்பட்டன; ஆயினும் சில வருஷங்களுக்குமுன்னே பர்லின் நகரத்தில் ஐரோப்பா கண்டத்துப் பல தேசத்தாரும் துருக்கிராஜ்யத்தைப்பற்றிச் சபை கூடிச் சமாதானம் செய்துகொண்டபோது இவருடைய ராஜ்யதந்திரநிர்வாக சாமர்த்தியங்கள் வெளிப்படையாகத் தெரியவந்தன. அப்

போது ஸ்தாபனபதியாக இந்த பிகன்ஸ் பீல்டு பிரபு போலுன்றி மற்றெவராலும் செம்மையாய்க் காரியநிர்வாகம். செய்ய முடியாதென்று சாலிஸ்பரி பிரபு இவரையே வருந்தி வேண்டியழைத்துக் கொண்டிபோனார். அப்படியே அந்தச் சமாதானம் அங்கிலேய ராஜ்யத்துக்கு அனுகூலமாக முடிந்தது. இவர் ஆக்ஸ்போர்ட்டு, எடிம்பர்க்கு கல்விச்சங்கங்களில் கவுரவமாய் டி. சி. ல். என்னும் பட்டப்பெயர் பெற்றவர்; மகாராணியாருடைய மந்திராலோசனைச் சபையாருள் ஒருவராயிருந்தார்; பிரிட்டிஷ் விநோதப் பொருள் சாலையில் தனபாலகராயிருந்தவர்; வெலிங்டன் வித்தியாசாலைக்கு முக்கியராயிருந்தவர்; 1851-ஆத்து விநோத விசித்திரப்பொருட் காட்சிசாலைக்கு விசாரணைத்தலைவராயிருந்தவர். இந்தப் பிரபுவினுடைய சாமர்த்தியங்களைப்பற்றி நாம் பலவாறு சொல்லியென்ன? சபையைச் சேர்ந்த வியாபாரங்களில் இவர்க்கு நேர் எதிரியாக நின்று எந்தவிஷயத்திலும் இவர் சொல்வதற்கெல்லாம் விரோதமே சொல்லிவரும் மேஸ்தர் கிளாட்ஸ்டன் பிரபுவும் சபையைவிட்டு வெளிவந்தவுடன் இவரைப் புகழ்ந்து கொண்டாடுவார். இவருடைய கவிதாசாமர்த்தியத்தையும் சமத்காரமாய்ப்பேசுந். திறமையையும் புகழாதவரில்லை. ஒழிவுகாலங்களில் இவர் பொழுதுபோக்காக இயற்றிய புத்தகங்கள் பல. இந்த மந்திரியினுடைய வடிவமே இச்சஞ்சிகைப்படத்தில் விளங்குகின்றது.

ஐ ம் பெ ரி க ள் .

(சேலி-ஓசை.)

மனிதர்களுக்கு உண்டாகும் சகலமான ஞானங்களுக்கும் ஆதாரம் மெய்-வாய்-கண்-மூக்கு-செவி என்னும் ஐந்து இந்திரியங்களே. நம் மனதிற்கு ஏதாவது ஒரு கருத்தை எட்டும்படி செய்பவையும் இவ்விந்திரியங்களே. “கண்ணைக் கெடுத்ததெய்வம் மதியைக்கொடுத்ததாம்” என்று சொல்லும் உலகவழக்கப்படி, ஒருவனுக்கு இவ்வைந்து இந்திரியங்களுள் ஏதாவது ஒன்று குறைவுபடுமானால், மற்ற இந்திரியங்களுக்குப் பின்னும் அதிக சுறுசுறுப்பு உண்டாகப் பல திருஷ்டாந்தங்கள் கண்டிருக்கிறோம். அதேனெனில், அந்த மற்ற இந்திரியங்களையே அதிகமாக நம்பியிருப்பதுபற்றி அப்படியாகின்றது. ஆயினும், அப்படி ஏதாவது ஒரு இந்திரியம் இல்லாமற்போமானால், அதற்கேற்றபடி ஏறத்தாழ அறிவு குறைவுபடுகிறதென்பது பிரத்தியக்ஷமாய்த் தெரியவருகின்றது. எப்படியெனில், பிறவிக்குருடனாயிருக்கும் ஒருவன் மற்ற மெய்-வாய்-மூக்கு-செவி இவைகளுள் எந்த இந்திரியத்தாலாயினும் ஒளி, நிறம் முதலியவற்

நின் தன்மை இப்படிப்பட்டதென எவ்வளவும் கண்டுகொள்ள மாட்டான். இவ்வண்ணமே எப்போதும் செவிடாயிருப்பவன் சத்தம் இத்தன்மையதெனத் திருந்தத் தெரிந்துகொள்ளமாட்டான். ஒருவன் பிறவிச்செவிடனாயிருப்பானால், அந்தத் துன்பம் அவ்வொன்றோடு ஒழிவதில்லை; அது பேசுந்திறத்தையும் அடக்கிவிடுகின்றது. ஆதலால் அவ்விதமான ஊமைச் செவிடன் எவ்வளவு வல்லவனாயினும், எப்போதும் பார்த்துப் பரிதபிக்கத்தக்கவனாகிறான்.

இவ்விந்திரியங்கள் எவர்க்கும் முக்கியமானவையாயினும் அநேகர் இவற்றை அலக்ஷியம் செய்கிறார்கள். இவ்விந்திரியங்களாலாகும் நன்மைகளையெல்லாம் எடுத்துச் சீர்தூக்கிப் பார்த்தாலல்லது அவற்றின் பெருமை இவ்வளவென நமக்கு விளங்காது. நமக்கு நேத்திரமேயில்லாமற்போனால், சூரியன், சந்திரன், பல்லாயிரம் நகூத்திரங்கள், பலவதிசயங்கள் நிறைந்த இந்தப் பூமி, இதிலுள்ள தோட்டந்தோப்பு, மலர்தளிர், இப்பூமியெங்கும் பரந்த மகா சமுத்திரம் முதலிய வினோதக்காட்சிகளை நாம் ஒருபோதும் கண்டுகளிப்படையமாட்டோம். பிறவிச்செவிடராவோமானால், பலவகைத் தொனிகள் சங்கீதம் முதலிய வினோதநாதங்கள் பாஷைகள் முதலியவற்றை ஒருபோதும் கேட்கமாட்டோம்; மேலும் பேசி ஒருவர்க்கொருவர் அபிப்பிராயங்களையும் அறிவித்துக்கொள்ள வல்லமையற்றவர்களாவோம்; அன்பும் ஆதரவுமாய் வேண்டியழைக்கின்ற இனியவார்த்தைகளும் இத்தன்மையனவென நமக்குத் தெரியமாட்டா. ரசனேந்திரியம் இல்லாதிருக்குமானால், புசிக்கக்கூடாதென்று தடுக்கப்பட்டவைகளையும் புசித்துக் கெடுதிவினை வித்துக்கொள்வோம்; அப்படியே கிராணேந்திரியமும் இல்லாதிருக்குமானால், விஷக்காற்று முதலியவைகளை மோந்து உயிரை அழித்துக்கொள்வோம். பரிசேந்திரியம் இல்லாதிருக்குமானால், அதனால் விளையும் தீங்கையும் எடுத்துரைக்கவேண்டுமோ? நமது தேகத்தில் உயிர் இத்தனைநாள் நிலைநிற்குமென்பதையே நாம் கண்டுகொள்ளமாட்டாமற்போவோம். இவ்விந்திரியங்கள் இல்லாதவர்கள் படுகிற சங்கடத்தைப் பார்த்து நாம் எவ்வளவு பரிதாபப்படுகிறோமோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு, இவ்விந்திரியங்களை நமக்கு அளித்து நம்மைச் சம்ரக்ஷிக்கின்ற கடவுளுடைய காருணியத்தைக் கொண்டாடக்கடவோம். கண்கெட்டுப்போனவர்கள் இப்பிரபஞ்சத்திலுள்ள பல அதிசயங்களையும் பார்க்கக் கொடுத்துவையாதவர்களாயிருந்தாலும், பலவித விசித்திரமான சங்கதிகளையும் சங்கீதங்களையும் கேட்டுக் களிப்படைவார்கள். அப்படியே காதில்லாதவர்களும் பல விசித்திரக்காட்சிகளைக் கண்டு களிப்படையும் படிவாகும். கண் காதாகிய இவ்விரண்டு முக்கியமான இந்திரியங்களையும் இழந்தவர்களுடைய கதி மிகவும் துக்கிக்கத்தக்க

தாம். இவற்றோடு பேச வாயும் இல்லாமற்போனால் அப்படிப்பட்டவன் இவ்வுலகவின்பத்தை எப்படி அனுபவிப்பான்? இவ்விதமானவர்களுக்குப் பரிசேந்திரியமும் கிராணேந்திரியமும் ரசனேந்திரியமுமே விசேஷமாகப் பயன்படுகின்றன.

ஆயினும் இக்காலத்திய தத்துவசாஸ்திரிகள் தெய்வச்செயலால் உண்டாகும் இக்குறைவுகளை ஒருவாறு விலக்க வெவ்வேறு வழிகள் தேடியிருக்கிறார்கள். கண்டெரியாத கபோதிகளும் எழுதப் படிக்கக் கற்றுக்கொள்ளும்படி பலவகைக் கருவிகள் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். கண்டெரிந்தவர்களாயினும் ஆகாயத்தில் வெகுதூரத்தில் உள்ள அதிநுட்பமான நகூத்திரம் முதலியவைகளை வெறுங்கண்ணால் காண்பது கூடாததால், அவற்றைக்கூடத் தெளிவாய்க் காணும்படி தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடி பூதக்கண்ணாடி முதலியவைகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். கண்பார்வை குறைந்தவர்கள் எதையும் நன்றாய்ப் பார்க்கும்படி பலவகை வினோதமான கண்ணாடிகளையும் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். இவ்வண்ணமே வெகு தூரதேசத்திலிருப்பவர்களும் அண்டையில் உட்காந்திருப்பவர்களோடப் பேசும்படி ஒலிகாட்டிக்கருவிகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள்.

ஓசைகேட்கும் கருவி

என வழங்கும் சிறந்த யந்திரமொன்று இப்போது கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த யந்திரத்தைக் காதில்லாதவர்கள் வாயில்வைத்துக்கொண்டு ஓசைகளைக் கேட்கக்கூடும். இந்த யந்திரம் இப்போது சிலகாலத்திற்கு முன்புதான் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இன்னும் இந்தக் கருவி வழக்கத்திற்கு வரவில்லை. ஒலிகாட்டிக்கருவி முதலியவைகளைப்பற்றி நாம் நமது ஜநவிநோதிநியில் அங்கங்கே எழுதியிருக்கிறோமாதலால், இந்த ஓசைகேட்கும் கருவியின் தன்மையும் இப்படிப்பட்டதென இப்பத்திரிகையைப் படிப்பவர்க்குத் தெரியும்படி அதன் வரலாற்றை இதனடியில் சுருக்கி எழுதுவோம்.

இந்தக்கருவியைக் கண்டுபிடித்தவர் இருபது வருஷகாலம் செவிடாயிருந்தவரெனக் காண்கிறது. அவர் தமக்குக் காதுகேட்கும்படி அதற்குமுன் வழங்கிய கருவிகளைப் பிரயோகித்துப் பார்த்தும் பயன்படாமையால், தாமே அதைப்பற்றி ஆராய்ச்சிசெய்யப் புகுந்தார். அவர் அவ்வாராய்ச்சிசெய்யப் புகுந்ததற்கு நிமித்தமென்னவெனில், ஒருநாள் அவர் ஏதோ ஒரு காரணமாய்க் கைக் கடியாரமொன்றைப் பல்லால் கடித்துப் பிடித்துக்கொள்ளும்படி நேரிட்டது. அப்படி பிடித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, டிக்! டிக்! என்று அந்தக் கடியாரம் அடிக்கிற ஓசை அவர்க்கு ஸ்பஷ்டமாய்க் கேட்டது. அதைக் காதண்டை வைத்துக்கொண்டு பார்த்தால்

சிறிதும் சத்தம் கேட்கவில்லை. அதுகண்டு அவர் இந்தக் கடியார் ஓசை கேட்டதுபோலவே மனிதர்களுடைய பேச்சும் பற்களின் மூலமாய் சிரவணநாடிக்கு எட்டும்படி அதற்கேற்ற உபாயமொன்று ஏற்படுத்தக்கூடுமென்று யோசிக்கலானார். உடனே அவர் அதற்கு வேண்டிய சோதனைகள்செய்ய ஆரம்பித்துப் பலவருஷ காலம் மரம் உலோகம்முதலிய பல கருவிகளில் அநேகவிதமாக முயற்சிகள் செய்துபார்த்தார். கடைசியில் இந்தியா ரப்பர் என்கிற பொருளே அதற்குத் தகுந்த பொருளெனக் கண்டறிந்தார். அது மெல்லிய துண்டாயிருந்தால், பேச்சுகள் பின்னும் ஸ்பஷ்டமாய்க் கேட்பதற்கு ஏதுவாகின்றது. மற்ற லோகங்களில் அவர் கண்ட பெருங்கோஷம் முதலிய கெடுதியொன்றும் அந்தக் கருவியில் உண்டாகவில்லை. லோகங்களில் பெரிய கோஷமுண்டாவது பற்றி அவை பேச்சுகள் தெளிவாய்க் கேட்பதற்கு உயோகப்படா மற்போயின. அவ்வாராய்ச்சியை அவர் அவ்வளவோடு விடாமல் பின்னும் அதிக ஆவலும் ஊக்கமுமாய் துட்பமாக ஆராயப்புகுந்து, அந்தக் கருவி ஆமை முதுகின் வடிவமாயிருந்தாலல்லது பேச்சு திருத்தமாய்க் கேட்கமாட்டாதென்று அறிந்தார். மேலும் அந்த வடிவம் அந்தந்தச் செவிட்டின் தன்மைக்கு ஏற்றபடி வெவ்வேறு அளவாயிருக்கவேண்டுமென்றும் கண்டுபிடித்தார். அதாவது, பார்வைக் கண்ணாடி தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடி முதலியவை பார்வையின் திறமைக்கும் பார்க்கும் பொருளிருக்கும் தூரத்திற்கும் தக்கபடி வெவ்வேறளவாய் அமைக்கப்படுவதுபோல இந்தக் கேட்கும் கருவியும் பேச்சு தெளிவாய்க் கேட்கும்படி அந்தந்தச் செவிட்டின் தன்மைக்கேற்ற வெவ்வேறளவாக அமைக்கப்படவேண்டும்.

ஆதலால், பார்வை குறைந்தவர்கள் சொந்த உபயோகத்திற்குத் தனித்தனி வெவ்வேறு கண்ணாடியை உபயோகித்துக்கொள்வது போல, காதுகேளாதவர்களும் அவரவர்களுக்குத் தகுந்த கேட்கும் கருவியைக் கைக்கொள்ளவேண்டுமென்பது தெளிவாகின்றது. ஒவ்வொரு கருவியும் தமக்கு எவ்வளவு தூரத்திலிருந்து சத்தங்கேட்கவேண்டுமோ அந்தந்த தூரத்திற்குத் தகுந்தபடி திருத்திக்கொள்ளக்கூடும்.

வாஸ்தவத்தை யோசிக்குமளவில், இந்தச் சப்தம் கேட்கும் கருவி இப்போது நூதனமாய்க் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட விஷயமென்று சொல்வதற்கில்லை. காதின்வழியாய்ப் புகச்செய்தால் எப்படியோ அப்படியே பற்களின் வழியாய்ப் புகச்செய்தாலும் சிரவணநாடிக்குச் சத்தத்தின் அறிவு உண்டாகிறது என்பது நாதசாஸ்திரத்தில் மிகவும் பிரசித்தமான விஷயம். இந்தத் தத்துவத்தை உலகத்திற்கு மிகவும் உபயோகமாகும்படி மிகுந்த யுக்திசாமர்த்தியங்களோடு சீர்திருத்தியதேயன்றி இந்தக் கருவி மற்றப்படி

வேறல்ல. இந்த நாதசாஸ்திரத்தின் தத்துவத்திற்குத் திருஷ்டாந்தமாய், காதுகேளாதவர்கள் அநேகர் தங்கள் கைக்கடியாரம் ஒடுகிறதா இல்லையாவென்று கண்டறிய அதைக் காதண்டைவைத்துப் பரீக்ஷைபார்ப்பதற்குப்பதில் பல்லண்டைவைத்துப் பார்ப்பதுண்டு. மேலும் பேச்சைச் சாதாரணமாய்க் கேட்பதைப்பார்க்கிலும், தம் தலைத்தொப்பியைக் கழற்றி அதன் ஒரு ஓரத்தைப் பல்லண்டைவைத்துப் பேச்சுவருகிற திக்குக்கு நேராக அந்தத் தொப்பியைத் திருப்பிக்கொண்டு நின்றால், சத்தம் நன்றாய்க் கேட்கிறது; அநேகர் அப்படியே அப்பியாசப்பட்டிருக்கிறார்கள். பிதோவன் என்ற ஒரு பண்டிதர் செவிடரென்றும், அவர் ஒரு உலோகக் கம்பியின் ஒரு முனையைப் பல்லால் கடித்துக்கொண்டு மற்றொரு முனையைத் தமது விதோத வாத்தியத்தின்மேல் வைத்துக்கொண்டு அதன் நாதத்தை அனுபவித்தாரென்றும் பிரசித்தமாய்ச் சொல்வார்கள். இவ்வண்ணமே பற்களின் மூலமாய் நாதத்தைக் கேட்கும் திறமையைப் பரீக்ஷைபார்த்ததற்குப் பல திருஷ்டாந்தங்கள் எடுத்துரைக்கலாம். ஆயினும் இப்படி பற்களின் மூலமாய் நாதம் கேட்பதற்கேற்ற தத்துவத்தை ஜனங்களுக்கு மிகவும் சுலபமாய் உபயோகப்படும்படி செய்து, காதுகேளாமல் வருந்தித் தவிக்கின்றவர்களுக்கெல்லாம் மகோபகாரியானவர் மேஸ்தர் ரோட்ஸ் என்பவரே.

இவர் முதலில் இவ்வோசை கேட்கும் கருவி செய்வதற்கு ஏற்ற சாதனம் எதுவென்று பலவிதமான லோகம் மரம் முதலியவைகளை அநேகவிதமாகச் சோதனைசெய்து பார்த்தார்; அவையாவும் ஏதோ ஒருவகையான குறைவுள்ளவைகளாகவேயிருந்தன. கடைசியில் ஒலிகாட்டிக் கருவிக்கு உபயோகித்திருக்கும் பொருளைப் பார்த்து அதுவே இதற்கும் ஏற்றதெனத் தெரிந்துகொண்டார். அந்தக் கருவியின் வடிவம் சதுரமாயிருக்கும். அதன் பிடியின் மேல்முனையில் ஒரு தந்தி கட்டியிருக்கிறது. அந்தத் தந்தியின் மூலமாய் நாதம் உண்டாகும். அந்த நாதத்தின் விசை அது செல்லவேண்டிய தூரத்திற்கேற்றபடி பலவாறாக அமைக்கப்படும். இந்த ஓசை கேட்கும் கருவியின் மேல்முனையை நமது மேல்வாய்ப் பல்லோடு சேர்த்துவைத்துக்கொண்டால், அந்தத் தந்தி ஆடுவதனால் உண்டாகும் நாதமானது பல்வின் மூலமாய்ப் பல்நாடியிற் சென்று அதினின்றும் சிரவணநாடியிற் புகுந்து, சத்தம் காதின் மேளத்தின் பட்டால் என்னவேலைசெய்யுமோ அதேவேலை செய்கின்றது.

ஊமைச் செவிடர்கள் பேசக் கற்றுக்கொள்வதற்கும், தாம் பேசுகிற பேச்சைத் தாமே கேட்பதற்கும் இரட்டையான பேச்சு கேட்கும் கருவியே அவசியமானது. இந்தக் கருவியானது மேலே குறித்த விதமான இரண்டு தட்டுகள் ஒரே ஸ்தானத்தில் ஒன்றுக்

கொன்று கால் அங்குலம் தூரத்தில் பொருத்தப் பெற்றிருக்கும். அப்படியமைத்தால் அவ்விரண்டு தட்டும் தனித்தனி தன் வேலையைச் செய்யும். இந்தக் கருவி ஊமைச் செவிடர்களுக்கு மிகவும் ஏற்றதாயிருக்கின்றது. ஏனெனில் அவ்விரு கருவிகளின் மூலமாயும் உண்டாகிற தொனி மிகவும் ஸ்பஷ்டமாயும் உரப்பாயும் ஆவதனால், தான் பேசுகிற பேச்சு தனக்கே தெளிவாய்க் கேட்கும்படியாகின்றது.

செவிடன் ஒருவன் இந்தக் கருவியை அனுபவித்து அதன் பெருமையைத் தானே அடியில் வருமாறு வெளியிட்டிருக்கிறான். இந்தப் பரீக்ஷை சில மாதங்களுக்குமுன்னே கிளாஸ்கோவில் நடந்தது. அதாவது:—

“எல்ஜின் என்ற துரை எனக்கு ஒரு ஓசை கேட்கும் கருவியைக் கொடுத்து அதை உபயோகிக்கின்ற வழியையும் காட்டினார். பின்பு அவர் ஒரு புத்தகத்தை எடுத்து, நான் அந்தக் கருவியைப் பல்லண்டை வைத்துக்கொள்வதற்குமுன், என் பக்கத்திலிருந்தே அதில் ஒரு விஷயத்தைத் தெளிவாய்ப் படித்தார். பிறகு அவர் வெகுதூரம் ஒதுங்கிப்போய் அங்கிருந்து படித்தார்; அது எனக்குச் சிறிதும் கேட்கவில்லை. அந்தக் கருவியை எடுத்துப் பல்லண்டை வைத்துக்கொண்டவுடனே அது மிகவும் உரத்த குரலாய்த் தெளிவாகக் கேட்டது. அவ்வளவு உரத்த குரலாய்ப் பேசுசை நான் என் ஆயுளில் ஒருநாளும் கேட்டதில்லை. அதுமாத்திரமே யன்றி அந்த அறைக்குள்ளும் நடுத்தெருவிலும் நடக்கும் செய்திகளெல்லாம் தெளிவாகத் தெரியவந்தன. இவ்வண்ணம் அந்தக் கருவியின் திறத்தைப்பார்க்க எனக்கு மிகவும் திருப்தியாயிற்றென்றாலும், அதைப் பின்னும் பிறர்க்குப் பிரயோகித்து அவர்களுக்கு எப்படியிருக்கிறதோ பார்க்கவேண்டுமென்னும் ஆவல் உண்டாயிற்று.

அப்படியே சிலநாளையில் அந்தக் கருவியைப் பலருக்குப் பிரயோகித்துப் பார்க்கும்படியான நல்ல தருணமொன்று வாய்த்தது. அப்படிப் பரீக்ஷைபார்த்தவர்களுள் ஒருவர் முழுச்செவிடர். ஆயினும் முதலில் கொஞ்சம் பேசக்கற்றுக்கொண்ட பிறகுதான் அவர்க்குக் காது அப்படி செவிடாயிற்று. சத்தம் இப்படியிருக்குமென்பது தனக்கு என்றைக்கோ கனவுகண்டதுபோலிருக்கிறதென்றும், தான் பேசுவதுகூடத் தனக்குச் சிறிதும் கேட்கவில்லையென்றும், பேசத் தனக்கு வாய் நன்றாய் இருந்தும், காது செவிடாய்ப்போன பின்பு நெடுநாளாய்ப் பலவிதமாகப் பேசுகிற பழக்கம் மாறித் தன் தொனி ஸ்பஷ்டமில்லாமல் விகாரமாய்ப்போயிற்றென்றும் அவர் விரலால் குறிப்பித்துக்காட்டினார். அவர் சாதாரணமான ஓசை கேட்கும் கருவியை முதலில் இரண்டொருமுறை பரீக்ஷித்துப்

பார்த்துப் பின்பு இரட்டைக்கருவியைப் பரீக்ஷித்துப்பார்த்தார். அதனால் தன் பேச்சு தெளிவாகக் கேட்டது. மிகவும் கோஷமாய் முதல்முதல் அந்தச் சத்தத்தைக் கேட்டபோது அவருக்கு மிகவும் பிரபல உண்டாயிற்று; ஆயினும் நெடுநாளாய்த் தான் இழந்து போயிருந்த திறமை திடீரென்று வந்தது கண்டு அதிக சந்தோஷமாயிற்று. தான் இந்தக் கருவியைக்கொண்டு ஸ்பஷ்டமாய்ப் பேசவும், பேச்சுகளை நன்றாய்க் கேட்கவும் கூடுமென்று அவர் சொல்லியிருக்கிறார். அவர் இவ்வண்ணம் பரீக்ஷைபார்த்துத் திருப்தியடைந்தபிறகு பின்னும் அநேகர் அந்தக் கருவியைப் பரீக்ஷைபார்த்தார்கள். அவர்களுள் சிலர் அதன் வேகம் அதிக உக்கிரமென்றார்கள்; சிலபேருடைய அபிப்பிராயம் அதற்கு முழுதும் ஐதிரிடையாயிருந்தது. ஆயினும் கேட்பதற்கு ஏற்ற துணையான கருவி அதைப்போல வேறொன்றுமில்லையென்று எல்லோரும் ஒப்புக்கொண்டார்கள்.”

புதிதாய்க் கண்டுபிடித்த இக்கருவி இவ்வண்ணம் சித்திபெற்றது. இந்தக் கருவியைப் பரீக்ஷைபார்த்தவர்களுள் நூற்றுக்குத் தொண்ணூறுபேர் நன்மைபெற்றார்களெனத் தெரியவருகின்றது. மிகுந்த பத்துப்பேர் பயன்பெறும் போனதற்குக் காரணம், அவர்களுக்குச் சிரவணேந்திரிய நாடி முற்றும் அழிந்துபோயிருக்கிறதென்றாவது, மறுபடி எவ்விதத்திலும் திருத்தக்கூடாதபடி அவ்வளவு கெட்டுப்போயிருக்கிறதென்றாவது சொல்லவேண்டுமென்போழிய வேறில்லை.

பூதக்கண்ணாடி முதலியன நேத்திரத்திற்குத் துணையாக வழங்குவதுபோல் இந்தக் கருவி காதுக்கேற்ற துணையாகும்படி அவ்வளவு நன்றாய்த் திருந்துவதற்குச் சில காலம் செல்லும். ஆயினும் ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலுமுள்ள பண்டிதர்களுடைய யுத்திஆலோசனைகளாலும் யந்திரசாஸ்திர வல்லமையாலும் சீக்கிரமே இந்தக் கருவி விருத்தியாகி விதிவசத்தால் காதுகளாமல் வருந்துகிறவர்களுக்கு மிகவும் ஏற்ற துணையாகுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. சென்ற சில வருஷகாலமாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட விஷயங்களால் இப்பூமியிலுள்ள ஜனங்களுடைய சவுக்கியம் மிகவும் விருத்தியாகிவருகின்றது. இவ்வளவு நன்மைகளையும் நாம் பெறும்படி நமக்குப் பல்லாயிரம் அரும்பொருள்களையும் அளித்துக் காக்கின்ற கடவுளையும், அவருடைய சிருஷ்டியில் மறைந்திருக்கிற பல நுட்பங்களையும் கண்டு வெளியிடும்படி தூய்மல் பாடுபடுகின்ற பல பண்டிதர்களையும் நாம் இதற்காக வந்தனம் செய்யக்கடவோம். இந்தக் கருவி இவ்விந்தியாவில் கிடைப்பதரிதி; ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் விசேஷமாய் அகப்படும்.

ஆட்டுநாயும் வேட்டைநாயும்.

(ஒரு கதை.)

முன் ஒரு சமயத்தில் ஆட்டுநாய் ஒன்று தற்செயலாய் விதிவழியே ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அப்போது அது போகும் வழியில் ஒழுங்காக நின்றுகொண்டிருந்த ஒரு வேட்டைநாய் அதைப் பார்த்துக் கோபித்து, அடா அற்பப்பயலே, நீ என்ன தைரியங்கொண்டு எனக்கு இவ்வளவு சமீபத்தில் நடந்துபோகிறாய்? உன்னைப்போன்ற எளியவர்களுக்கு என் சமீபமாய்ப் போம்படி இவ்வளவு சுதந்திரம் எப்படி உண்டாயிற்று என்று துடுக்காய்க் கேட்டது. அதன்மேல் அவ்விரண்டு நாய்களுக்கும் நடந்த சம்பாஷணையாவது:—

ஆட்டுநாய். நான் நிற்குமிடத்திற்குச் சமீபமாய்ப் போக உனக்கு என்ன சுதந்திரமோ அந்தச் சுதந்திரந்தான் எனக்கும். இந்த ராஜவீதி நம்மெல்லோருக்கும் பொதுவெனக் காண்கிறது அல்லவா?

வேட்டைநாய். ஆம், ஆயினும் நீ உன் அந்தஸ்துக்குத் தக்க படி ஒதுங்கிப்போகவேண்டும்; இப்படி எங்களுக்குச் சமீபமாக வந்து எங்களுள் ஒருவனாக உன்னையும் பிறர் நினைத்துக்கொள்ளும் படி நீ நடக்கக்கூடாது.

ஆட்டு. அதென்ன நீ அப்படிப் பேசுகிறாய்? எங்களுள் ஒருவனாக அயலார் உன்னை நினைக்க நீ எப்படி விரும்பவில்லையோ, அப்படியே உங்களுள் ஒருவனாகப் பிறர் என்னை நினைக்கவும் நான் விரும்பவில்லை.

வேட். (மிக்க கொவத்தோடு.) ஆ! என்ன சொல்லுகிறாய்? நானாவது உங்களோடு சேர விரும்பவாவது; அது என்றைக்காவது கூடுமோ?

ஆட்டு. ஏன் கூடாது! நமக்குள் அவ்வளவு விசேஷமான வேற்றுமையொன்றும் எனக்குத் தோன்றவில்லையே!

வேட். சீ! சீ!! என்ன விவேகமற்ற பேச்சுப் பேசுகிறாய்! நீ யாரோ ஒரு பேதைக் குடியானவனுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கிற நீசன்; அவனிடுகிற அற்பவேலைகளையெல்லாம் செய்பவன்; பார்க்கப் பா மவிகரமாயிருக்கிறாய்; சூப்பைமேடு களம் முதலிய விடந்தவிர உனக்குப் படுக்க வேறிடம் கிடையாது; இப்படிப்பட்ட பேதையான நீயும் நானும் சரியாய்?

ஆட்டு. தோழனே, மனதில் தோன்றுகிறபடியெல்லாம் பேசாதே. உன்னைப்பார்க்கவும் நான் அதிகமாய் ஏழ்மைப்பட்டவ

னன்று. எனக்கும் சொந்தமாய்க் கடவுள் கொடுத்த நான்கு கால்களிருக்கின்றன; உரப்பாய் மேல்தோலிருக்கின்றது; உரத்த குரலும் சுறுசுறுப்பான கால்களமிருக்கின்றன. இவற்றைப் பார்க்கவும் அதிகமாய் உனக்கு வேறொன்றுமில்லையெனக் காண்கிறது. வேலையைப்பற்றிப் பேசுகிறாயோ? கோளும் குடத்திமுதலியன வந்து பிடித்துக்கொள்ளாமல் ஆடுகளைப் பத்திரமாய்ப் பாதுகாத்து நான் மலைமீய் அவற்றை வீடுகொண்டு சேர்க்கிறேன். நீ செய்கிற வேலையைப்போல இதுவும் ஒரு கண்ணியமான வேலையென்றே நான் மதித்திருக்கிறேன். நீ செய்கிற வேலையென்ன? எந்த மூலையில் எந்த ஜந்து இருக்கிறதென்று வாசனை பிடித்துக்கொண்டு ஒடுவதுதானே. உணவவப்பற்றிப் பேசுகிறாயோ? நான் கெட்டியான உணவுகளையே விசேஷமாய்ப் புதிக்கிறேனாயினும், எனக்கு எப்போதும் வயிறு நிரம்ப உணவு அகப்படுகின்றது. எனக்குள்ள வாசனை அறியும் திறமை கெட்டுப்போகாதபடி என் யஜமானன் எனக்கு ஏற்ற படி உணவு அளிக்கிறான். என் யஜமானன் என்ன உணவு புசித்தாலும் அதை எனக்குப் பாகித்துக்கொடுப்பான். அழகைப்பற்றிப் பார்த்தாலும் எனக்கு வேண்டியவர்களெல்லாரும் என்னையே அதிக அழகெனக் கொண்டாடுகிறார்கள். எனக்கு முக்கியமாய் வேண்டுவது அதுதான். ஒரு திருஷ்டாந்தம் பார்: என் யஜமானன் உனக்குப் பதிலாகவும் என்னைக் கொடுக்கமாட்டான்; உன்னையும் உனக்குக் கூட ஆயிரம் வராகன் கொடுத்தாலும் கொடுக்கமாட்டான். படுக்கையைப்பற்றி ஒரு குறைசொன்னுயல்லவா? கண்டவிடத்திலும் படுத்துச் சுகமாய்த் தூங்கவல்லவனுக்குப் படுக்கையைப்பற்றி அவசியமென்ன? கடைசியாய் நான் உனக்கு ஒன்று சொல்லுகிறேன். உன் தோழர்களும் நீயும் எங்கேயும் எதேச்சையாய்ப் போகக்கூடாதபடி எப்போதும் சந்தவியால் கட்டுண்டு விழ்ந்துகிடக்கிறீர்கள். அப்படிப்பட்ட கட்டு எனக்கு ஒன்று மில்லை. எனக்கு இஷ்டமானபடி நான் போவேன். இரவில் நான் குளிருக்கு அடக்கமாய் அடுப்பன்டைபோய்ப் படுப்பேன். அதன் பின்புறத்திலேதான் கள்ளர்கள் லுந்து பதங்குவது வழக்கம். அங்கிருந்தே நான் அதைக் கவனித்துக்கொண்டிருப்பேன். என்றது.

அதன்மேல் வேட்டைநாய் ஒன்றும் அதிகமாய்ச் சொல்லக்கூடவில்லை. ஆயினும் அதிக அசுங்காரத்தோடு ஆட்டுநாயைப் பார்த்து, உனக்குக் கிடைத்தமட்டோடு நீ இவ்வளவு திருப்தியடைந்திருப்பது மிகவும் நன்மையே. ஒரேவிதமான அந்தஸ்து பெறுவதற்கே இவ்வுலகில் யாவரும் பிறக்கவில்லை. உனக்கு ஒரு மனவருக்கே இவ்வுலகில் நீ என்னைப் பார்த்துப் பொறுமைப்படுமட்டும் செய்யத் துணுட்டிக்கி நீ என்னைப் பார்த்துப் பொறுமைப்படுமட்டும் செய்ய வேண்டுமென்பது என்கருத்தன்று. உன்மட்டுக்கும் உன்னிடைய, ஜீவனம் கவரவதாகத்தான் இருக்கின்றது. ஆயினும் நீ இவ்வளவு

தாழ்ந்த ஸ்திதியிலிருக்கிறாயென்பதைப்பற்றி நான் விசாரப் படுகிறேன் என்றது.

அதுகேட்டு ஆட்டுநாய், தோழனே நீ எனக்காக இரங்கவேண்டாம்; உன்னுடைய இரக்கத்தை யார் வேண்டுகிறார்களோ அவர்களுக்கு இரங்கு. ஒன்று சொல்லுகிறேன் கவனித்துக் கேட்கிறாயா? ஈசுவரகடாக்ஷத்தால் எனக்கு இரண்டு பெரும்செல்வம் கிடைத்திருக்கின்றது. அதை நீ யோசிக்கவில்லையே! அந்தச் செல்வம் உனக்கு ஒருபோதுமில்லை. முதலாவது, நான் சுவதந்திரன்; நான் செய்யவேண்டிய வேலை இன்னதென எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும்; அதை அப்படியே நான் செம்மையாகச் செய்யமாட்டுவேன். செய்யவேண்டிய வேலையைச் செய்துவிட்டு மற்றக்காலங்களில் நான் வீட்டிலாவது இருப்பேன், வெளியேயாவது போவேன்; ஓடவாவது ஓடுவேன், இளைப்பாறியாவது இருப்பேன்; மேய்ச்சலதனாயிலாவது விளையாடுவேன், காட்டிலாவது போய் உலாத்துவேன்; வேலிஓரமாய்ப் படுத்தாவது தூங்குவேன், ஓடைகளின் கரையில் தோழர்களோடுகூடிக் களித்தாவது இருப்பேன். நீ வேட்டைக்கு வெளியே போகவேண்டுமென்றால், உன் காவல்காரனாவது பல வேட்டைக்காரர்களாவது உன்னோடுகூட வருவார்கள். அப்படிப்பட்ட கனவான்களோடு கூடிப்போவது மிக்க மேன்மைதான்; ஆயினும் நீ செய்யவேண்டிய வேலை முடிந்தால், அவ்வளவோடு நீ விநோதமாய்ப் பொழுதுபோக்கும் காலமும் கழிந்துபோனதுதான். மறுபடி வேலைக்கு உன்னை அவர்கள் விரும்புகிறவரையில் உன்னைக் கட்டிப்போட்டுவைப்பார்கள்; உன் தேகம் உனக்குச் சுவாதீனமில்லை. நீ எப்போதாவது வெளியேபோனால் உன் யஜமானனுடைய விநோதத்திற்காகப் போகிறாயென்றி மற்றொன்றுக்குமல்ல. மேலும் உனக்குப் பல தோழர்களிருக்கிறார்களல்லவா? அவர்களெல்லாம் உன்னைப்போலவே மிக்க மேன்மைபெற்றவர்கள்தாம். ஆயினும் உங்களுடைய யஜமானன் உங்களை ஒரு போதும் கண்ணெடுத்துப் பார்த்ததில்லை; உங்களுடையெல்லாம் நாயாகவே நினைத்திருக்கிறானென்றி வேறில்லை; உங்களைப்பார்க்கப்பின்னும் சற்று வலிவுமிருந்த நாய்களாவது நன்றாய்ப் பழகிய நாய்களாவது அகப்படுமானால், நாளைக்கே உங்களுடையெல்லாம் அவன் விற்றுப்போடுவான். என்னுடைய யஜமானனே எனக்குத் தோழன்; அவன் என்னிடத்தில் அதிக அன்புவைத்திருக்கிறான். நான் அவனுக்கு ஒரு கூட்டாளி, அவன் என்னுடன் பேசுகிறான், விளையாடுகிறான்; தன்னைப்பார்க்கிலும் அதிகமாய் என்னை நம்புகிறான். அவன் தன் பெண்சாதிபிள்ளைகளை எப்படி விற்க விரும்பமாட்டானோ, அவ்வண்ணமே என்னையும் விற்க விரும்பமாட்டானென நான் நறுதியாக நினைக்கிறேன். நானும் அப்படியே என்னுயிரைப்பார்க்கிலும் அதிகமாய் அவனிடத்தில் பிரீதிவைத்திருக்கிறேன்.

கிறேன். காலையில் அவன் க்ஷேமமாய் எழுந்துவருவானவென்று நான் ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருப்பேன். அவன் எப்போது வேலைக்கு வெளியேபோக என்னைக் கூவ வருவானென்று நான் காத்திருப்பேன். அவன் உண்டி உடைமுதலியவைகளை என் அதினைத்தில் வைத்துவிட்டுப் போவானானால், நான் அவற்றை வெகு கவனமாய்க் காத்துக்கொண்டிருப்பேன். அவனுக்காக வேலைசெய்வதும் காவல்காப்பதும் எனக்கு பெரு சந்தோஷமானவை. புசிக்கப்பாலும் சோறும், படுக்கப் பஞ்சணையும், கூடிவிளையாடக் கனவான்களும் கிடைப்பதாயிருந்தாலும், நான் என் யஜமானனைவிட்டு வரமாட்டேன். நில்! நில்! அதோ என் யஜமானன் கூவுகிறான். நல்லது நான் போய்வருகிறேன்; நீ பேசுவதையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருக்க எனக்கு அவகாசமில்லை என்று சொல்லிச் சந்தோஷமாக வாலாட்டிக்கொண்டு ஓடிப்போயிற்று.

வ ண் டி க ள் .

இந்த விசித்திரமான உலகத்தில் நாற்புறமும் சுற்றிப்பார்க்கும்போது, இவ்வுலகமெல்லாம் யாருக்காகப் படைக்கப்பட்டதென்று நீங்கள் எப்பொழுதாவது யோசித்ததுண்டா? இப்போது நாமே இதைப்பற்றி யோசித்துப்பார்ப்போம். ஆகாயமானது வெகு விசாலமாய் எங்கும் பரந்திருக்கின்றது; அவ்வாகாயமண்டலத்திலே சிலகாலம் வெகு பளபளப்பாய்ச் சூரியன் பிரகாசிக்கின்றது; சிலகாலம் மேகங்கள் வந்தடர்ந்து சொற்பமாய் மழை பொழிவதும் காற்றமழையடிப்பதுமாயிருக்கின்றன; நமக்குப் பிராணாதாரமாக வாயு எப்போதும் வீசிக்கொண்டிருக்கின்றது; விஸ்தாரமான ஆறுகளும், ஏரிகளும், காடுகளும், செடிகளும், மலைகளும், சமுத்திரங்களும் நிறைந்து இந்தப் பூமியும் மிகப்பெரிதாயிருக்கின்றது. இவை யாவும் நம்முடைய நன்மைக்காகவே படைக்கப்பட்டனவென்று எண்ணுகிறீர்களோ? இந்த ஈசுவர சிருஷ்டியில் மன்னுயிர்கள் மிகவும் சொற்பம். இப்பூமியில் அவர்கள் வசித்திருக்குமிடமும் மிகவும் சொற்பமே. அவர்கள் தாம் பயிர்செய்துகொள்வதற்குவேண்டிய புலங்களைக் கைப்பற்றிக்கொள்ள மாட்டுவார்கள்; பட்டணங்களும் கிராமங்களும் கட்டிக்கொள்ள யதேஷ்டமான பூமிகளைக் கைப்பற்றிக்கொள்ள மாட்டுவார்கள்; ஆறு ஏரிகளிலியவைகளை நீர்பாய்ச்சல் ஸ்நானம் முதலியவைகளுக்கும், சமுத்திரங்களைக் கப்பல்கள் போக்குவரவு செய்கிறதற்கும் உபயோகித்துக்கொள்ள மாட்டுவார்கள். இப்படியெல்லாம்

பலவாறாக உபயோகப்படுத்தியும், இன்னும் எவ்வளவோ பூமிகள் மனிதர் கைப்படாமலே இருக்கின்றன; மனிதர் சிறிதும் உபயோகித்துக்கொள்ளமாட்டாத மலைகள் எத்தனையிருக்கின்றன! சிறிதும் மனிதர் கண்ணுக்குத் தெரியாத எவ்வளவு பிரதேசங்கள் சமுத்திரங்களிலிருக்கின்றன! இப்படி மனிதர்கள் வாசஞ்செய்யாமலும் மற்றவர்களிடத்திலும் தமக்கு உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளாமலும் இருக்கும்பொழுது, அப்படிப்பட்ட இப்பூமிமுழுதும் மனிதர் களுக்காகவே படைக்கப்பட்டதென்று நாம் எப்படி சொல்லலாம்? நாம் வாசம்பண்ணாற்றோம்போனபோதிலும் அவ்விடங்கள் முழுதும் வாசம்பண்ணப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்விடங்கள் நமக்கு அவசியமில்லாமற்போனபோதிலும் ஈசுவரனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட கோடாகோடி பிராணிகளுக்கு அவசியமாயிருக்கின்றன. கடவுளால் படைக்கப்பட்ட அநேகமாயிரம் காட்டுமிருகங்களுக்கும் வாசஸ்தானம் வேண்டுமல்லவா? சில ஆபிரிக்கா கண்டத்துக் கொடிய காந்தாரங்களில் வசிக்கின்றன; சில ஆசியாக்கண்டத்துக் காடுகளில் வசிக்கின்றன; சில பருவதப்பிராந்தங்களில் வசிக்கின்றன; சில உத்தர மகா சமுத்திரத்தையடுத்த பனியூமிகளில் வசிக்கின்றன. இவற்றையெல்லாம் சேர்த்துப் பார்த்தாலும், இம்மனிதர்களாலும் மிருகங்களாலும் வசிக்கப்படாதவிடங்கள் இப்பூமியில் பின்னும் விசேஷமாயிருக்கின்றன. அவ்விடங்களிலும் அநேகமாயிரம் ஜீவனங்கள் வசிக்கின்றன; அவை பூச்சிகளாம்.

ஈ-தேவீ-வண்டு-குளவீமுதலிய பூச்சிகளைப்பற்றிக் கேட்கும் போது நீங்களெல்லாரும் என்ன நினைப்பீர்கள்? இவற்றுள் ஏதாவது ஒன்றைக் கண்டால் என்ன செய்வீர்கள்? சித்திரவதைசெய்து கொல்வீர்களென்று நினைக்கிறேன். அவைகளும் ஆதரவோடு போஷிக்கப்படுகின்றன; நம்மைப்போலவே அவையும் சுகம் அனுபவித்துக் கொண்டு வாழவேண்டுமென்று கருதியே படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளுக்கும் வீடுகள் உண்டு; குடும்பங்களுமுண்டு; நம்முடைய பெற்றோர் நமக்கு வேண்டிய உணவு தேடுவதுபோலவே, அவையும் அவற்றின் குஞ்சுகுட்டிகளுக்கு உணவுதேடவழியுடையவையாயிருக்கின்றன. அவையும் வீடுகட்டிக்கொள்கின்றன; கஷ்டகாலம் வருமெனக்கண்டு முன்னதாகவே அதற்கு வேண்டிய பொருள் தேடிக்கொள்கின்றன. நம்முடைய சிறுவர்களைப்போலவே அவை ஒன்றுக்கொன்று நெசிக்கின்றன; கலகப்பட்டுச் சண்டைபோடுகின்றன. ஆயினும் அவை நம்மைப்பார்க்கிலும் மிகச் சிறியவையாயும் மிகவும் தூர்ப்பலமானவைகளாயிருப்பதால், நாம் அவற்றை அதிகமாய் அலகழியம்செய்து அவைகாவின் கீழே விடந்தாலும் மிதித்துக்கொண்டு நடந்துபோகிறோம். அவற்றின்மீடத்திலுள்ள பெருமைகளை அறிந்திருந்தால் அப்படிச் செய்யத் துணியோமல்லவா?

முதலில் வண்டைப்பற்றி விசாரிப்போம். அதன் நிறம் அனைவரும் பார்த்து அதிசயிக்குப்படி எத்தனை பளபளப்பாயிருக்கின்றது! அதை வயிற்றுப்புறமாய்த் திருப்பிப்பார்ப்போமானால், அங்கு அது வெகு சிறந்த கவசமொன்று அணிந்துகொண்டிருக்கிறதென்பது தெளிவாகத் தெரியவரும். அது சாதாரணமாய்ப் பார்வைக்கு நீல நிறமாய்த் தசைபோலவே தோற்றிலும், மேற்புறத்துத் தோலைப்பார்க்கிலும் மிகவும் சிறந்தது. அதன் கால்களைப்போலச் சிறந்த கால் நம்முள் எவர்க்குமில்லை. அப்படி அதற்கு ஆறுகால்களுண்டு. அவற்றோடு முன்புறத்தில் மிக்க பலமுள்ளதான மீசைகளிருக்கின்றன. கால்களிருந்தாலும் அது பறக்கவும்மாட்டும். இவ்விரண்டு சாமர்த்தியமும் உள்ளதாயிருப்பதால் நம்மைப்பார்க்கிலும் அதற்கு உதவி அதிகம். அதன் கண்கள் மிகவும் அற்புதமானவை. பூதக்கண்ணாடியைக்கொண்டு பார்த்தாலன்றி அவற்றிலுள்ள அதிசயங்கள் நமக்குப் புலப்படா. அதற்குச் சாதாரணமாயுள்ள கண்கள்மாதிரியேயல்ல, தலையின் பின்புறத்திலும் மிகச் சிறிய கண்களுண்டு. முதலில் இந்தப் பூச்சி ஒரு சிறு புழுவாயிருக்கும். கால் மிகவும் குட்டையாததால் அப்போது நடக்கமாட்டாது; விலாப்புறத்தால் இழுத்துக்கொண்டு மெல்ல மெல்ல நகரும். மிகவும் இருண்ட விடமான மரப்பொந்தில் மாத்தையே புசித்துக் கொண்டு இதுவரையில் வசித்திருந்த இவ்வண்டு இப்பொழுது எப்படிப்பட்டதாயிருக்கிறது பாருங்கள்!

வண்டுகளுள் பலவகையுண்டு. அத்தனைவிதங்களையும் நாம் அறிந்துகொள்ளவேண்டுமென்றால் நம்மால் முடியாது. ஆயினும் வெகு சிரமப்பட்டு அவற்றின் இயற்கைகளைக் கற்றறிந்தவர்கள் அவற்றைப்பற்றி வெகு விசித்திரமான கதைகள் சொல்லுகிறார்கள். ஒரு ஜாதிவண்டுக்குத் தன்னைச் சத்துரு ஒன்றும் எதிர்க்கக் கூடாமல் காத்துக்கொள்ளத்தக்க ஒருவகை விசித்திரமான போர்க் கருவி இருக்கின்றது. நம்முடைய சிறுவர்கள் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்துச் சண்டைபோடுவதுபோலவே இந்த வண்டுகளும் சண்டைபோடுவதுண்டு. இந்த ஆயுதத்தோடுகூடிய வண்டை இதற்கு விரோதியான பெரிய வண்டு ஒன்று எதிர்த்துச் சண்டைபோடவருமானால், அது தன்னருகாமையில் வருமளவும் இந்தச் சிறுவண்டு காத்திருந்து, அண்டையில் வந்தவுடனே அது பயந்தோடிப்போம்படி அதன் முஞ்சியில் துப்பாக்கியால் சுடுவது போலச் சுடும். அந்தச் சுடும்கருவி எப்படிப்பட்டதெனில், அந்த வண்டின் வயிற்றுக்குள் ஒருவகைத் திரவப்பொருளோடுகூடிய பைபோலிருக்கின்றது. சுடும்போது அது வெடித்துச் சிறிது சத்தமும் புகையுமாய் வெளிவரும். அப்படிச் சுடும்போது அந்த வண்டை நாம் நமது கையில் வைத்துக்கொண்டிருப்போமானால், அது வெடித்துவருகிற ஆவியால் நம்முடைய கை கறுத்துப்போக

நாம் காண்போம்; ஆயினும் அப்படி அது சடுவதனால் நமக்கு யாதொரு கெடுதியுமுண்டாகாது. அந்தத் துப்பாக்கி வெடியோ சை கேட்டவுடனே பெரியவண்டு மிகவும் பயந்து தான் நீட்டிய மீசைகளை அப்படியே பின்னுக்கு வாங்கிக்கொள்ளும். அந்தப் பெரியவண்டுக்கு இவ்விதமான துப்பாக்கிகள் கிடையாவாதலால், தன் சத்துரு செய்கிற செய்கை இன்னதென்று தெரியாமல் அது அப்படியே பயந்துபோகின்றது. அந்தப் பயம் தெளிந்து அது மறுபடி எதிர்க்கமுயல்வதற்கு முன்னமே சிறுவண்டு வெகுதூரம் ஓடிப்போய்விடும்.

மற்றொருவகை வண்டிகளின் செய்கையைக் கேட்டால் பின்னும் வெகு விசித்திரமாயிருக்கும். அந்த வண்டைப் புதை வண்டென்கிறார்கள். ஏனெனில், அது பறவை, தவளை, எலி, உணவு, இவைகளையெல்லாம் பூமிக்குள் கொண்டுபோய்ப் புதைத்துவைப்பதனால் அதற்கு அந்தப் பெயர் வழங்குகின்றது. இதைக் கேட்கும்போது அந்த வண்டு மிகப் பெரிதாயிருக்குமென உங்களுக்குத் தோன்றுமல்லவா? அப்படியில்லை; அது ஒரே அங்குலந் தான் நீண்டிருக்கும். எவ்வளவு நாழிகையானாலும் விடாமுயற்சியாய் உழைக்கும் திறமையுடைத்தாயிருப்பதால் அது அவ்வளவு பெரிய ஜந்துக்களையும் பூமிக்குள் கொண்டுபோய்ப் புதைத்துவிடுகின்றது. தன் கஷ்டகாலத்துக்கு உணவு குறைவில்லாமல் வெண்டுமென்றே அது இவ்விதமாக ஜந்துக்களைக் கொண்டுபோய்ப் புதைத்துவைக்கின்றது. இப்படி ஆஸ்தியாகக் கொண்டு சேர்த்த பொருள்களின்மேலேயே பெண்வண்டு முட்டையிடுகிறதாதலால், அம்முட்டைகளெல்லாம் புழுவானவுடனே அந்தப் புழுக்களுக்கு உணவுக்குக் குறைவேன்ன?

இந்த வண்டுகள் தரை சிறிதும் தோண்டக்கூடாமல் மிகவும் கெட்டியான ஓரிடத்தில் செத்தபறவை ஒன்று விழுந்திருக்கக்கண்டால், தரை சுலபமாய்த் தோண்டக்கூடும்படியான மற்றொரிடத்திற்கு அந்தப் பிணத்தை இழுத்துக்கொண்டுபோம். கொண்டு போனபின்பு ஆண்வண்டு அதைப் புதைக்கும்படி பள்ளம்வெட்ட ஆரம்பித்து, அந்தப் பூச்சி இருக்குமிடத்திற்கு அரையங்குலம் அப்பால் அதைச்சுற்றிப் பள்ளம் கல்லும். பின்பு அப்படியே கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அந்தப் பிணத்தின்கீழ் உள்ள மண்ணையெல்லாம் அறுத்து அப்புறப்படுத்தி அதைத் திடீரென்று பள்ளத்தில் தள்ளிவிடும். அவ்வண்ணம் மூன்றுமணிநேரம் வேலைசெய்து பின்பு அந்த வண்டு வெளியேவந்து ஒரு மணிநேரம் சும்மா இளைப்பாறியிருக்கும். இளைப்பாறினபிறகு அந்தப் பள்ளம் அப்பறவை புதையப் போதுமா போதாதாவென்று அதன் இறகைப் பிடித் திழுத்துப் பரிசுபார்க்கும். போதாதெனத் தோன்றினால், அந்தப் பள்ளத்தைப் பின்னும் ஆழமாகக் கல்ல ஆரம்பிக்கும். மூன்று

மணிநேரம் வேலைசெய்தானால் மறுபடி வெளியே வந்து, செத்த பிணம்போலச் சிறிதும் அசையாமல் ஒருமணிநேரம் அயர்ந்திருக்கும். திரும்பியும் போய் வேலைசெய்யும். அந்தப் பள்ளம் அது புதையப் போதுமானதென்று மனதிற்குத் திருப்தியாய்ப்போன பிறகு அந்தப் பறவையை இப்புறமும் அப்புறமும் இழுத்துப் பார்த்து மத்தியில் செம்மையாய்ப் பொருத்தி அதன்மேல் மண்ணைத் தள்ளிப் புதைத்துக் கெட்டிசெய்துவிடும். இதெல்லாமாயின பிறகு, அந்தப் பறவையின்மேல் மூடிய மண்ணில் ஒரு சிறுவளை தோண்டிக்கொண்டு அதில் அந்த வண்டு தன் பெண்சாதியோடு கூடச் சந்தோஷமாக வசித்திருக்கும். பெண்வண்டு முட்டையிட்டவுடனே அம்முட்டைகளை அப்படியே விட்டுவிட்டு அவை இதேவிதமாகவே உணவுதேடிப் பிழைக்க மற்றொரிடத்திற்குப் போய்விடும்.

இந்தக் கதை எவ்வளவு விசித்திரமாயிருக்கின்றது! இது வாஸ்தவமாக நடக்கின்ற செய்தியே. இவற்றுள் முக்கியமான விஷயம் ஒன்றுசொல்ல மறந்தோமே. இவ்வளவு வேலையையும் அவ்வண்டு தன் தலையாலேயே செய்துமுடிக்கும். பள்ளம் தோண்டுவதற்கும் அதில் பறவை எலி தவளை முதலியவைகளைக் கொண்டு போய்ப் புதைப்பதற்கும் இந்த வண்டுக்கு முக்கியமாயுள்ள கருவி தலையொன்றுதான். இவ்வாறு செத்துப்போன பறவைகளைப் பூமிக்குள் புதைத்துவிட்டு அவற்றின் துர்க்கந்தம் வெளிவர வொட்டாமற்செய்து நம்மைக் காப்பாற்றுகிற சிமித்தம் நாம் இவற்றினிடத்தில் மிக்க பிரீதியுடையவர்களாயிருக்கக்கடவோம். வருஷாவருஷம் எத்தனை ஆயிரம்கோடி ஜீவன்கள் இப்பூமியில் இறக்கின்றன? ஆயினும் நாம் வெளிகளில் சஞ்சரிக்கும்பொழுது பார்க்க அருவருப்பாயாவது துர்க்கந்தம் வீசிக்கொண்டாவது ஒரு செத்த ஜீவனாவது நம்முடைய கண்ணுக்குப் புலப்படுகின்றதா? இல்லை. இப்படி இப்பூமியைச் சுத்திசெய்து நமக்கு நன்மைவிளைவிப்பதற்காக நாம் இவற்றினிடத்தில் மிகவும் நன்றியுடையவராகக் கடவோம்.

ஒரு எளியபையன்

சிலநாளேக்குமுன்னே மங்கலம் என்னும் ஊரிலே மணியப்பன் என்னும் எளிய பையன் ஒருவன் இருந்தான். அவனுக்குத் தாய்தந்தை முதலியவர்களெல்லோரும் இறந்துபோனார்கள். ஒரு ஆதரவும் இல்லாமல் அந்தப் பிள்ளை அநாதையாய் அல்லாடுவது கண்டு அவ்வூர் விசாரணைத்தலைவன், அச்சிறுவனைக் காப்பாற்றும்படி தன

பாலசொன்னும் ஒரு செல்வவானுக்குச் சொல்லி அவனுடைய அடிமையே இருக்கும்படி திட்டஞ்செய்தான். தனபாலனும் அவன் பெண்சாதியும் மிகுந்த சம்பத்துடையவர்களாயினும் சிறிதும் ஈவிரக்கமில்லாதவர்கள்; பொறுமைக்குப் பிறப்பிடமானவர்கள்; அயல்வாழ்ந்தால் உயினைவிடுவார்கள்; எச்சிற்கையாலும் காக்கையோட்டார்கள். பெரிய பிரபு வந்து வேண்டிக்கொண்டானென்று அவர்கள் அந்தப் பேதைப்பையனைத் தாம் காப்பாற்றுவதாக ஒப்புக்கொண்டார்களாயினும், அவனை மிகவும் கொடுமையாக நடத்தினார்கள். அச்சிறுவன் எவ்வளவுதான் வருந்தி வேலைசெய்தாலும் அவனுக்கு வயிறுநிரம்பச் சோறுபோடுவதில்லை; அடிக்கடி திட்டிவதும் கொட்டுவதுமாயே இருந்தார்கள்.

ஒருநாள் கோழிகளைக் காத்துக்கொண்டிருக்கும்படி அவனுக்கு வேலையிட்டார்கள். அப்படியே மணியப்பன் அவற்றைக் காத்துக்கொண்டிருக்கையில், ஒரு கோழிக்குஞ்சு ஒரு சந்தின்வழியாய்க் கூட்டினின்றும் வெளியே ஓடிவந்தது. வெகுதூரத்திலிருந்து அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஒரு பருந்து திடீரென்று அதன்மேல் பாய்ந்து அந்தக் கோழிக்குஞ்சைத் தூக்கிக்கொண்டு பறந்தோடிப்போயிற்று. அதைப் பார்த்துப் பையன், ஓகோ! திருடன், திருடன், அடாதிருடா, ஓடாதே, நில்! என்று கூவினான். இனி இவன் கூவிப் பயனென்ன? இவன் கூவுவதைக்கேட்டுப் பருந்து நிற்குமா? அது எங்கும் நிற்காமல் கூடுபோய்க் சேர்ந்து விட்டது.

வீட்டு யஜமானன் இந்தக் கூச்சலைக்கேட்டு, இதென்னவென்று ஓடிவந்து பார்த்தான். கோழியைப் பருந்து தூக்கிக் கொண்டுபோன செய்திதெரிந்து மணியப்பனை வெகுவாய்த் திட்டினதுமன்றியில் நாலேந்துநாள்வரையில் அவன் சிறிதும் எழுந்து சஞ்சரிக்கக்கூடாதபடி அடிக்கவும் அடித்தான்.

கொஞ்சம் சஞ்சரிக்கச் சக்திவந்தபிறகு மற்றொருநாள் அந்தச் சிறுவனையழைத்து யஜமானன், பையலே, இன்றுபோய் நீ வெகு ஜாக்கிரதையாய்க் கோழிக்குஞ்சுகளைக் காத்துக்கொண்டிரு என்று திட்டஞ்செய்தான். அப்படியே காத்துக்கொண்டிருக்கையில் மணியப்பன் இன்றையதினமும் பருந்துவந்து ஏதாவது ஒரு குஞ்சைக் கொண்டுபோய் விடப்போகிறதென்று பயந்து, ஒரே கயிற்றூல் எல்லாக் குஞ்சுகளையும் சங்கிலிகோத்ததுபோலச் சேர்த்துக் கட்டிவைத்தான். ஆயினும் அதன்பின்பு நேர்ந்ததென்னவென்பீர்களோ? சிறிதுநேரத்தில் அச்சிறுவன் பசியினாலும் ஆயாசத்தாலும் இளைப்பினாலும் அயர்ந்து தூங்கிப்போனான். அவன் நன்றாய்த் தூங்குகிறதருணத்தில் ஒரு பெரிய பருந்து அந்தக் கோழிக்குஞ்சுகள் திரிவதைக்கண்டு வந்து அவற்றுள் ஒன்றைத் தூக்கிக்கொண்டது. எல்லாக் குஞ்சுகளும் ஒரே கயிற்றூல் கட்டப்பட்டிருந்ததால்,

ஒரு குஞ்சைத் தூக்கினபோது எல்லாம் அதன் பின்னேயே போய்விட்டன. அந்தப் பருந்து அவை எல்லாவற்றையும் ஒவ்வொன்றாய்ப் புசித்துவிட்டது. வெளியே வேலையாப்போயிருந்த தனபாலன் அந்தச் சமயத்தில் வீடுவந்துசேர்ந்து நடந்த வரலாற்றைக்கேட்டு மிகவும் கோபங்கொண்டு சிறிதும் தயைதாக்ஷணியில்லாமல், பலநாள்வரையில் அந்தப் பையன் படுத்த படுக்கையாய்க் கிடக்கும்படி பலவாறு புடைத்தான்.

மறுபடியும் அந்தப் பையனுக்கு நடக்கும்படி கால் கொஞ்சம் சுவாதீனமானபிறகு ஒருநாள் யஜமானன் அவனைப் பார்த்து, பிள்ளாய் நீ முழுமுடன், காவல்காக்க உதவமாட்டாய்; இனி பிறர்க்குச் செய்திகொண்டுபோகிற சேவகனாயிரு என்றுன். அப்படியே அன்றையதினம் அடுத்த நகரத்து நியாயாதிகாரிக்கு ஒரு கூடை நிரம்ப திராசைக்குலைகளும் அதனுடன் ஒரு கடிதமும் அந்தப் பையன் கையில் கொடுத்தனுப்பினான். அதை எடுத்துக்கொண்டு போகையில் வழியே பசியும் தாகமும் அதிகமாயினதால் அச்சிறுவன் அதைப் பொறுக்கமாட்டாமல் அவற்றுள் இரண்டு குலைகளைப் புசித்துவிட்டான். பின்பு அவன் மற்றப் பழங்களையும் கடிதத்தை யும் கொண்டுபோய் நியாயாதிகாரி கையில் கொடுத்தபோது, அவன் கடிதத்தைப் பார்த்துப் பழக்குலைகளை எண்ணிப்பார்த்தான். எண்ணிப்பார்த்து இரண்டு குலை குறைகிறதே என்று பையனைக் கேட்க, மணியப்பன் சிறிதும் பொய்பேசாமல், வழியிலே பசியும் தாகமும் சகிக்கமாட்டாமல் நான் இரண்டு குலை புசித்துவிட்டேன் என்று உள்ளது உள்ளபடியே சொல்லிவிட்டான். அதுகேட்டு நியாயாதிபதி அச்சிறுவனுடைய உண்மையைப் பார்த்துச் சந்தோஷப்பட்டுத் தனக்கு இன்னும் பழம்வேண்டுமென்று சொல்லி அச்சிறுவன் கையிலேயே அந்த யஜமானனுக்குக் கடிதமெழுதிக் கொடுத்தனுப்பினான். அந்தப் பழங்களையும் அச்சிறுவனை கொண்டுபோகும்படி நேரிட்டது. யஜமானன் முன்போலவே ஒரு கடிதத்தோடு பழங்களை அப்பையன் கையில் கொடுத்தனுப்பினான். அந்தத்தடவையும் அதிக பசியாய் அச்சிறுவன் வழியில் இரண்டு குலை திராட்சைப்பழங்களைப் புசித்துவிட்டான். ஆயின் அவன் இந்தத்தடவை முன்போலக் கடிதத்தோடு பழங்களைக் கொண்டுபோய்க் கொடாமல் கடிதத்தை ஒரிடத்தில் ஒளித்துவிட்டுப் பழத்தைமாதிரி அவனிடம் எடுத்துக்கொண்டுபோனான். ஆயினும் நியாயாதிபதி இந்தத்தடவையும் பழங்களைக் கணக்கிட்டுப்பார்த்து, பிள்ளாய் பழங்குறைகிறதே என்றுன். அதுகேட்டுச் சிறுவன், ஐயா பழங்குறைகிறதென்று தாங்கள் எப்படி சொல்லுகிறீர்கள்? நான் முன்போலக் கடிதம் கொண்டுவந்து கொடுக்கவில்லை யே! கடிதத்தை நான் அதோ அந்த மூலையில் ஒளித்துவைத்து வந்திருக்கிறேனே என்றுன். நியாயாதிகாரி அவனுடைய சிறு

பிள்ளைத்தனத்தைப்பார்த்து நகைத்து, அவனிடத்தில் பிரீதிபாராட்டி, இனிமேல் அவனைச் செம்மையாகப் போஷிக்கும்படியாகவும், அவன் பசியால் வருந்தாதபடி வேளையில் தக்கபடி உணவளிக்கும்படியாகவும், நியாயநியாயங்களையும் குணதோஷங்களையும் அவனுக்குச் செம்மையாய்க் கற்பிக்கும்படியாகவும் அந்தத் தனபாலனுக்குக் கடிதமொன்று எழுதிக்கொடுத்தனுப்பினான்.

அந்தக் கடிதத்தைப் பார்த்தவுடனே கொடிய நெஞ்சுள்ள அந்தக் குடியான்வன், பிள்ளாய், உனக்கு நன்மை தீமைகளைக் கற்பிக்கும்படி இவர் எழுதியிருக்கிறார். இப்பொழுதே கற்பிக்கிறேன். நீ செம்மையாகச் சாப்பிட விரும்பினால் செம்மையாக வேலை செய்யவேண்டும்; ஏதாவது தப்புசெய்வாயானால் அதற்குப் பதில் சிஷையடையவேண்டுமென்றான்.

மறுநாள் தனபாலன் மணியப்பனுக்குக் கடினமான வேலை ஒன்று செய்யும்படி திட்டஞ்செய்தான். அதாவது, குதிகைகளுக்கு நாலேந்து சமை புல் அரிந்துகொண்டு வரக் கட்டளையிட்டு, நான் வெளிபேபோய் நாலேந்து மணிரோத்தில் திரும்பிவருவேன்; அதற்குள் நீ நான் இட்டவேலையைச் செம்மையாக முடித்துவைக்காமற் போனால், நான் உன்னை அடித்துக் கொன்றுவிடுவேன் என்று சொல்லிப் பயங்காட்டிவிட்டு வெளியேபோயினான்.

அந்தச் சிறுவனுக்குச் சிறிதளவு உணவுமாத்திரம் வைத்துவிட்டு விட்டுவேலைக்காரன் முதற்கொண்டு யாவரும் போய்விட்டார்கள். போனவுடனே மணியப்பன் ஒரு சிறந்த யந்திரத்தைக்கொண்டு புல்லறுக்கத்துவக்கினான். தன் வலிமையெல்லாங்கொண்டு அவன் வெகு பரபரப்பாய் வேலைசெய்யவே தாபத்தால் வியர்வை மிகவும் அதிகமாகி மேலே தரித்திருந்த அங்கி நன்றாக நனைந்துபோயிற்று; அதை வாங்கிப் புல்லின்மேல் சற்று உலரவைத்தான். வேலை முடியாவிட்டால் யஜமானன் அடிப்பானென்கிற பயத்தால் அதிக சீக்கிரமாகப் புல் அறுத்துக்கொண்டு வரும்போது, தன் துணியையும் பாராமல் அதன்மேல் யந்திரத்தை ஒட்டினான். புல்லறுபடும்போது அங்கியும் சுக்கல் சுக்கலாகக் கிழிந்துபோயிற்று. பின்பு அவன் என்னசெய்வான்! ஐயோ, “பட்டகாலேபடும், கெட்டகுடியே கெடும்” என்பதற்கேற்க, நமக்கு ஆபத்தின்மேல் ஆபத்தாய் வருகிறதே. அந்தக் கொடிய யஜமானன் நம்முடைய துணிகிழிந்து போனதையும் கண்டால் பின்னும் என்னசெய்வானே? அவன் போம்போது நமக்குப் பயமுண்டாவதற்காக வெருட்டிப்போனென்று நினைக்கக்கூடாது; அவன் வந்து பார்க்கும்போது வேலை சொன்னபடியே நிறைவேறியிராவிட்டால் சொல்லிப்போனபடியே தண்டனை விதித்துப்போடுவான். தண்டித்தால் தண்டிக்கட்டும்; மற்றொரு தண்டனையும் செய்யாமல் ஒரேநிமிஷத்தில் உயிரை

வாங்கிவிடுவானால் அதுவே நமக்கு மேன்மையாகும் என்று இப்படி தன் விதியை நினைத்து வருந்திக்கொண்டிருந்தான்.

முன் ஒருதடவையில் அந்த வீட்டுக்காரி தன் கட்டிலின்கீழ் ஒரு பாணிரம்ப விஷம்வைத்திருப்பதாகச் சொல்ல இச்சிறுவன் கேட்டிருக்கிறான். அந்தப் பாணியில் வைத்திருந்தது வெகு சிரேஷ்டமான தேன். அதை யாராவதுகண்டு தின்றுவிடப்போகிறார்களே எனப்பயந்து அதை ஒருவரும் தொடாமலிருப்பதற்காக அவள் அப்படி யுத்திபண்ணிச் சொன்னாளேயல்லது வேறன்று. இப்போது அது இச்சிறுவனுக்கு நினைவுவரவே, அதைத் தின்று உயிரை விட்டுவிடலாமென்று அவன் அந்தப் பாணியிலிருந்த தேனைப் புசித்தான். புசிக்கையில் அது வெகு தித்திப்பாயிருக்கவே அவன், ஆ! சாவு வெகு கசப்பானதென்று ஜனங்கள் சொல்லுகிறார்களே, இப்போது அது எனக்கு எவ்வளவு தித்திப்பாயிருக்கிறது! இதைத் தின்று நம்முடைய யஜமானி அடிக்கடி உயிரைவிட அபேஷைகொள்வான் என்றிப்படி எண்ணிக்கொண்டே அங்கே ஓரிடத்தில் படுத்து உயிரைவிடக் காத்திருந்தான். ஆயினும் அவனெண்ணினபடியே வரவாத் தேகம் தூர்ப்பலமாகவேண்டுவது போய் அதைத் தின்றவுடனே அதிக வலிமையும் ச்றுசறுப்பும் உற்சாகமும் உண்டாகத் தலைப்பட்டது. அதுகண்டு அவன் இது விஷமல்லவெனத் தெரிந்துகொண்டான். அத்தருணத்தில் தன் யஜமானன் அவனுடைய பெட்டிக்குள் ஈயின் விஷம் வைத்திருப்பதாக ஒருதடவை சொல்லியதை நினைத்துக்கொண்டு, அதைத் தின்றால் அது தன்னைத் தப்பாமல் கொன்றுவிடுமென்று எண்ணினான். வாஸ்தவத்தில் அதுவும் விஷமன்று. ஒருவகைச் சிறந்த சாராயம். உடனே எழுந்துபோய் அவன் அந்தச் சாராயபுட்டியைத் திறந்து அதை அப்படியே முழுதும் குடித்தான். குடிக்கும்போது அதுவும் உருசியாயிருக்கவே, இந்தச் சாராயம் தித்திக்கின்றதே என்று சொல்லிக்கொண்டே குடித்தான். ஆயினும் அதைக் குடித்தவுடனே அதன் வேகம் தலைக்கேறி மயக்கம் மிகவும் அதிகமானது கண்டு அவன் நமக்குச் சாவு சமீபித்ததென்று நிச்சயமாய் எண்ணி, இனி நாம் நிமிஷங்கூட இங்கே இருக்கக்கூடாது. சுகொட்டிலேயேபோய் ஸ்திரமாய்ப் படுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று உடனே புறப்பட்டு வருத்தத்தோடு வருத்தமாய் ஓரிடம்போய்ச் சேர்ந்து அங்கே கடைசியாய்ப் படுத்துக்கொண்டான்; உடனே அவனுக்குப் பிரஞ்ஞை தப்பிப்போயிற்று. பின்பு அவன் ஒருபொழுதும் எழுந்துவரவேயில்லை. அந்தச் சாராயம் அத்தனையும் குடித்ததனால் தேகம் அதிக சூடுகொண்டு அதன்மேல் இரவின் பனிக்காற்று வீசவே, அது அவனுடைய உயிரைக் கொண்டுபோய்விட்டது. அவனுடைய உடல் அங்கேயே அழிந்துபோயிற்று.

தனபாலன் வீடுவந்து சேர்ந்தவுடனே இச்சிறுவனைத் தேடி

னன். இவனெங்கும் அகப்படவில்லை. அதன்மேல் அதை நுட்ப மாய் விசாரித்தபோது அந்த அநாதைப் பையன் இறந்துபோன நெனத் தெரியவந்தது. அந்தச் செய்தியைக் கேட்டவுடனே தனபாலன், ஓகோ! இந்தப் பையன் இறந்துபோன நிமித்தம் நம்மை நியாயாதிகாரியினிடம் கொண்டுபோய் விசாரணைசெய்து என்ன பண்ணுவார்களோவென்று மிகப்பயந்து அப்படியே மூர்ச்சைபோய் வீழ்ந்தான். அதுதெரிந்து சமையலறையில் நெய்காய்ச் சிக்கொண்டிருந்த அவனுடைய மனையான் அவனைச் சற்றே சமாதானப்படுத்தும்படி அதை அப்படியே போட்டுவிட்டு ஓடிவந்தான். இங்கே இவனுக்கு மூர்ச்சை தெளிவதற்கு வேண்டிய வழிகளைத் தேடிக்கொண்டிருக்கையில் அடுப்பிலிருந்த நெய் தீபற்றி எரியத்தலைப்பட்டது; அது வீட்டிறப்பிலே பட அவ்விடுமுழுதும் பயங்கரமாய் எரியலாயிற்று.

வீடு பற்றிக்கொள்ளும்போது தனபாலனும் அவனுடைய மனையாளும்மாத்திரம் மெல்லத் தப்பித்துக்கொண்டு வீட்டைவிட்டு வெளியேவந்தார்களாயினும், அவர்களுடைய சகல சாம்பிராஜ்யமும் அவ்விட்டோடு அழிந்துபோயிற்று. பின்பு அவர்கள் தரித்திரத்தால் படாதபாடும்பட்டுக் கடைசியில் ஊர் பேர் தெரியாமல் அநாதைகளாய் எங்கேயோ இறந்துபோனார்கள். ✓

எழுத்துமாற்றுச் சொற்கள்.

அடியில் வருகிற சொற்களைச் சென்ற சஞ்சிகையில் குறித்தபடியே மாற்றினால் ஒவ்வொன்றும் பல சரக்கின் பெயராகும். ஆயின் அவசியமானவிடத்தில் ஒரு மெல்லெழுத்தை மற்றொரு மெல்லெழுத்தாக மாற்றுவதோடு அங்கங்கே குறிக்கும் விசேஷ விதியையும் கவனிக்கவேண்டும்.

1. அடுக்கு.—

2. சாகரம்.—ஆகாரத்தை இகாரமாக்கவும்.

3. சங்கம்.—ககரமெய்யை எகரமெய்யாக்கவும்.

4. இளகும்.—

5. குஞ்சு.—ககரமெய்யைக் ககரமெய்யாக்கவும்.

6. எந்தயாமம்.—ஆகாரத்தை நீக்கி ஒரு மகரமெய்யை வகரமெய்யாக்கவும்.

7. இயங்காள்.—

8. கர்ச்சனை.—ஒரு சகரமெய்யைக் ககரமெய்யாகவும், ஊகரமெய்யை ரகரமெய்யாகவும் மாற்றுக.

9. மெல்லல்.—ஒரு லகரமெய்யை வகரமெய்யாக்கவும்.

10. எங்கள்வாய்.—எகரமெய்யை மகரமெய்யாக்கவும்.

சென்ற சஞ்சிகையிலுள்ள எழுத்துமாற்றுச் சொற்களுக்கு விடைகள்.

1. காகம்.

2. கருடன்.

3. ஆந்தை.

4. கோட்டான்.

5. மைனா.

6. காடை.

7. புருந்து.

8. கொக்கு.

9. கழுகு.

10. வலியன்.

11. போத்து.

12. உள்ளான்.

13. நீர்க்காக்கை.

14. வாத்து.

15. குயில்.

16. மாடப்புரு.

17. வரினம்பாடி.

18. மயில்.

19. கள்ளிக்காக்கை.

20. புரு.

சிறுவர்க்கான கதை.

ஒரு சிறிய ராகுதன். ✓

முன் ஒரு தேசத்தில் ஒரு குடியானவன் இருந்தான். அவனுக்கு ஒரு பிள்ளை பிறந்தது; அந்தக் குழந்தை பிறக்கும்போது கட்டை விரலளவே பரிமாணமுடையதாயிருந்தது. அப்புறமும் அது அதற்குமேல் சிறிதும் வளரவில்லை. அப்படியிருக்க ஒருநாள் காலையில் அந்தக் குடியானவன் ஏழுமழப்போம்போது, அந்த விசித்திரக் குள்ளன் நானும் உங்களுடன் புலத்திற்கு வருகிறேன் என்றான். அதுகேட்டுத் தகப்பன், நீ அங்கே வந்து என்னசெய்யமாட்டுவாய்? மேலும் அங்கே உன்னைக் காத்துக்கொண்டிருப்பது யார்? நீ வீட்டிலேயே பத்திரமாயிரு என்று சொன்னான்.

அதைக்கேட்டு அச்சிறுவன் அழத்தொடங்கினான். என்ன சொல்லியும் கேட்கவில்லை; தானும் கூடவருவதாகச் சொல்லிப் பிடிவாதம்பண்ணினான். அதுகண்டு தகப்பன் மகனைத் தடுக்கமாட்டாமல் அவனைத் தன் உடைப்பையில் போட்டுக்கொண்டு கூடவே புலத்திற்குக் கொண்டுபோனான். புலத்தண்டை போனவுடனே தகப்பன் மகனைப் பையினின்றுமெடுத்து அங்கிருந்த ஒரு உழுபலகையின்மேல் உட்காரவைத்தான். அத்தருணத்தில் அண்டையிலிருந்த ஒரு பெரிய பருவதத்தினின்றும் பெரிய ராகுதன் ஒருவன் இறங்கிவந்தான். அதுகண்டு தகப்பன் மகனைப்பார்த்து, குழந்தாய், அதோ மலைமேலே பார்த்தாயா? உன்னைப் பிடித்துக் கொள்ள எவ்வளவு பெரிய பூதம் வருகிறதுபார் என்று அக்குழந்தைக்குப் பயம்காட்டுவதுபோலச் சொன்னான். அதை அவன் சொல்லி முடிப்பதற்குமுன்னமே வாஸ்தவமாகவே அந்த ராகுதன் இரண்டடியாய் நடந்து அந்தப் புலத்திற்குவந்து ஒன்றும் பேசாமலே அந்தக் குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு போய்ச் சிட்டான். அந்தச்சமயத்தில் தந்தை அண்டையிலேயே நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தானாயினும் மிகவும் பயந்து சிறிதும் பேசாமல் அப்படியே நின்றுகொண்டிருந்தான். ராகுதன் குழந்தையைக் கொண்டு

போனபின்பு அவன் மகனை நாம் இனி காணப்போகிறதில்லையென நிராசைகொண்டு மிகுந்த விசனமடைந்து வீடுபோய்ச் சேர்ந்தான்.

அந்த விசித்திரக் குள்ளனைத் தூக்கிக்கொண்டுபோன ராகுதன் என்னசெய்தானெனில், அந்தச் சிறுவனுக்கு விசேஷமாய்ச் சிறந்த உணவுகள் மென்மேலும் ஊட்டி நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக அவனை வளர்த்தான். வளர்க்கவே அச்சிறுவனும் வரவரப் பருத்து மிகுந்த பலசாலியாகி ஒரு சிறிய ராகுதன்போலாயினான். அப்படி இரண்டு வருஷகாலமானபின்பு அந்தப் பெரிய ராகுதன் சிறுவனுடைய பலத்தைப் பரீக்ஷிக்கும்படி அவனை ஒரு காட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய், பிள்ளாய் நீ இங்கே உனக்கு ஒரு கழிவெட்டிக்கொள் என்றான். அதுகேட்டு அவன் ஒரு சிறுசெடியை வேரோடு பெயர்த்தெடுத்துக்கொண்டான். அதுகண்டு ராகுதன், இந்த வலிவு இவனுக்குச் சிறிதும் போதாதென்று அவனை வீட்டுக்கழைத்துக்கொண்டுபோய்த் திரும்பியும் இரண்டிவருஷகாலம் முன்போலவே வளர்த்துவந்தான். இரண்டு வருஷமானபின்பு அவர்கள் போய்ப் பரீக்ஷைபார்த்த போது சிறுராகுதன் பெரிய விருக்ஷமொன்றைக் கைத்தடியாகப் பெயர்த்தெடுத்துக்கொண்டான். அதுவும் அந்தப் பெரிய ராகுதனுக்குத் திருப்தியாகவில்லை. அதனால் அவன் அச்சிறுவனைப் பின்னும் இரண்டு வருஷகாலம் பரிபாலித்துவந்தான். இந்த இரண்டு வருஷமுமானபின்பு அவர்கள் முன்போலவே பலத்தைப் பரீக்ஷைபார்க்க அந்தக் காட்டிற்குப் போனார்கள். அங்கே போய் ராகுதன் குள்ளனைப்பார்த்து நீ இப்பொழுது எனக்கு ஒரு வினோதத் தடிக்கொண்டுவாவென்று சொல்ல, அவன் உடனே சென்று மிகப்பெரிதாய் ஆகாயமளாவி வளர்ந்திருக்கும் ஒரு ஆலமரத்தை ஒரு விளையாட்டுப்போல வேரோடு பெயர்த்தெடுத்துக்கொண்டுவந்தான். அதுகண்டு ராகுதன், ஆ! இப்பொழுது உன் வலிமை எனக்குத் திருப்திகரமாயிருக்கின்றது! நீ என்னிடத்தினின்றும் கற்றுக் கொள்ளவேண்டியவை யாவையும் கற்றுக்கொண்டாயிற்று என்று சொல்லி மற்ருன்றும் பேசாமலே அவனை முன் எந்தவிடத்தினின்றும் எடுத்துக்கொண்டுவந்தானோ அதே புலத்தில் கொண்டு போய் விட்டுப்போயினான். அப்போது அந்தப் புலத்திலே இந்தச் சிறிய ராகுதனுடைய தகப்பன் ஏரடித்துக்கொண்டிருந்தான். சிறு ராகுதன் அவனண்டை போய், ஐயா, நான் தங்கள் மகனல்லவா? இப்பொழுது நான் எவ்வளவு பெரியவனாக வளர்ந்திருக்கிறேன் பாருங்களேன, அந்தக் குடியானவன் அவனைப் பார்த்துப் பயந்து, ஒ! நீ என் மகனல்ல, நீ யாரோ, நாளை ஒருநாளும் அறியேன் ஒடிப்போவென்றான்.

அதுகேட்டு அந்தச் சிறுவன், ஐயா, அல்ல, அல்ல, நான் தங்களுடைய மகனே, நான் சொல்வது சிறிதும் பொய் அன்று; நான்

யங்கிறேன்; நான் தங்களைப் பார்க்கிலும் வெகு வேலைசெய்ய எனக்கு உத்தரவு கொடுப்பேண்ட, அந்தக் குடியானவன், நான் மாட்டை எங்கள் மகனல்ல; ஒடிப்போவென்றான். அவன் ராகுதன்போலிருக்கவே அவன் நமக்கு வேலைசெய்ய வேண்டுமென்று பயந்து குடியானவன் அவனை ஏருமும்படிவட்டைத் தான் வேலியோரமாய்ப்போய் உட்கார்தான். தகப்பன் ஏனாவீட்டுப் போனவுடனே சிறு ராகுதன் தானே ஏருழத்தொடங்கி ஒரு கையால் மேழியைப் பிடித்து அமுக்கினான்; கலப்பை அதிக ஆழம் புதைந்துபோயிற்று. அதை வேலியோரத்திலிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த தகப்பன், மகனே, அப்படியல்ல, அப்படியல்ல; அதிகமாய் அழுத்துவாயானால் வேலை கெட்டுப்போம் என்று சொல்ல, மகன், தங்களிஷ்டப்படியே செய்கிறேன் ஐயா, தங்கள் முன்னதாய் வீட்டுக்குப்போய் எனக்கு யதேஷ்டமாய்ப் போஜனம் சித்தப்படுத்துங்கள், நான் ஏருழது விட்டு இதோ ஒடிவருகிறேனென்று சொல்லி, ஏரில் கட்டியிருந்த ஏருதுகளை அவிழ்த்துவிட்டுத் தானே அதை இழுத்து ஏருழதான்.

தகப்பன் மகன் சொன்னபடியே வீட்டுக்குப்போய் உடனே விசேஷமாய்ச் சாப்பாடு சித்தம்செய்யும்படி மனையாட்டிக்குத் திட்டம்செய்தான். சிறு ராகுதன் வழக்கமாய் உழவேண்டிய புலத்தைமாத்திரமே உழவில்லை; இரண்டுநாளை உழவுத்தொழிலை ஒரு நொடியில் முடித்து அந்நிலம்முழுதும் உடனே பரம்பும் அடித்தான். இந்த வேலைகளையெல்லாம் இரண்டொரு நிமிஷத்திலேயே முடித்துவிட்டு அவன் மாடுகளை ஒட்டிக்கொண்டு வீட்டுக்குச் சென்றான். அவன் வாயிலண்டை வரும்போது தாய்க்கு அவன் இன்னொன்றென்று அடையாளம் தெரியவில்லை; அதனால் அவள், இந்தப் பயங்கரமான பருத்த மனிதன் யாரென்று தன்கணவனைக் கேட்டாள்.

இவன் நம்முடைய மகன், உனக்குத் தெரியாதாவென்று கணவன் சொன்னதற்கு அவள், போ, போ, நம்முடைய மகன் ஒரு போதும் இப்படியிருக்கமாட்டான். அவன் வெகு சிறியவனாயிருப்பானே; இந்தப் பெரும் பூதத்தைப்போய் நீ நம்முடைய மகனென்கிறாயே! அல்ல, அல்ல என்று அவனை ஒடிப்போகச்செய்தார்கள். ஆயினும் அந்தச் சிறு ராகுதன் அதற்கு ஒன்றும் பதில் பேசாமல், ஏருதுகளை ஒட்டிக்கொண்டுபோய்த் தொழுவத்தில் கட்டி அவற்றிற்கு வேண்டிய வைக்கோல் முதலிய உணவுகளைப் போட்டு விட்டு வீட்டுக்கு வந்தான். வந்ததும் நேராக மலடப்பள்ளிக்குச் சென்று தாயைக் கண்டு, சாப்பாடு சித்தமாயிற்று? எனக்கு உணவு மிகவும் அதிகம் வேண்டும்; வெகு பசியாயிருக்கிறதென்றான்.

(இன்னும் வரும்.)

சேன்னைக் கவர்னரவர்களுடைய மரணம்.—ராஜதானிக் கவர்னராயிருந்த டைட். ஆனரெயிர் பிரபு அவர்கள் தேசவுக்கியத்துக்காக உதகமண்டலில் அத்தற்குத்த உல்லிவ்டன் என்னும் சேனார் வேடிக்கைகள் பார்க்கப்போய் ஒருவிதமான பக்க 24௨ செவ்வாய்க்கிழமை சுமார் காலை 11½ மணிக்குப் பரலோகஞ் சென்றார். அச்செய்திகேட்டு அனைவரும் கண்ணீர்விட்டார்கள். இந்த விசனத்துக்கு ஒரு அறிஞரியாய் இச்சென்னைக் கோட்டையிலுள்ள கொடியைப் பாதி யளவு தாழ்த்தி 28௨ சனிக்கிழமை மாலைவரையில் அப்படியே வைத்திருந்தார்கள். அன்றையதினம் மிஸ்ட்டிக்கு ஒன்றாகக் கோட்டையிலிருந்து பதினேழு வெடிதீர்த்தார்கள். இவ்வண்ணமே இச்சென்னை ராஜதானியில் சேனாகளிருக்கும் இடங்கள்தோறும் இந்தப் பிரபுவுக்கு மரியாதை செய்யப்பட்டது. இவருடைய பிரேதத்தை 26௨ உதகமண்டலத்திலேயே அடக்கஞ் செய்தார்கள்.

இந்தப் பிரபு இச்சென்னை ராஜதானியின் ஆட்சியைக் கைக்கொண்டு இவ்விடத்துச் செய்திகளைச் செம்மையாகத் தெரிந்தகொள்ளக்கூடச் சாவகாசமில்லாமல் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் யமதுதர்க்கைக்கு ஆளானதைக் கேட்ட எல்லோர்க்கும் விசனமடிகமாகின்றது. இவர் இவ்விடத்துக்குவந்து ஐந்துமாததானாகிவந்தது. இவர் வியவகாரங்களில் நன்றாய்த் தேர்ந்தவரென்றும் மிகச் சமர்த்தரென்றும் இங்கிலாந்தில் பார்க்கிமெந்து சபையிலே பிரதிநிதிப்பெற்றவர். இவர் மிகுந்த கல்விகேள்விகளுடையவராயிருந்ததோடு கூட, முன் பம்பாய் ராஜதானிக் கவர்னராயிருந்த லார்ட்டி எல்பின்ஸ்டன் துறையின் கீழ்க் காரியதரிசியாயிருந்து இத்தேசத்தாருடைய நடைபுடை பாவனைகளையும் சுததுக்கங்களையும் தெரிந்தகொண்டவராதலால், இவருடைய ஆட்சியில் தேசத்துக்கு மிகவும் கேஷமம் உண்டாகுமென்று இவர் இத்தேசத்துக்குக் கவர்னராக வந்தபோது அனைவரும் ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். இவர் இவ்விடம்வந்த வேறுநுழுவதற்கு முன்னமே இந்த விபத்து நேர்ந்ததனால் அவையாவும் விண்மனோராஜ்யமாயின. ஐந்துவருஷம் அரசாணவந்தவருடைய வாழ்வு ஐந்துமாதத்தில் முடிவுபெற்றது. இவருடைய காலம் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் முடியுமென்று தெரிந்திருந்தால், இங்கிலாந்திலுள்ள மந்திரி முதலான இவருடைய எண்ணிறந்த நேசர்கள் பெரிய குடும்பியான இவரை இவ்விடம் அனுப்பி இறுக்கமாட்டார்கள். இங்கே நெடுநாள் வாழலாமென்று புத்திரகளத்திராசிகளோடு இவ்விடம் வந்த இந்தப் பிரபுவந்தது தெரியாமலே தேகவியோகமாகவே, இவருடைய குடும்பமெல்லாம் கண்ணுக்கண்ணருமாய் உடனே சுதேசத்திற்குத்திரும்பும் படி நேரிட்டதைக் கேட்டு யார்தான் பரிதாபப்பட்டார்கள்? “நாமென்று நினைக்கத் தெய்வமொன்று நினைக்கின்றது.” இத்தேசத்தார் அனைவரும் கூடித் தேற்றவு சொல்லப் புகுந்தாலும் அவர்களுடைய துக்கம் ஆறுமோ? சென்ற 21 வருஷத்துக்குள் இச்சென்னை ராஜதானியில் சொற்பகாலமே ஆட்சிசெய்து மூன்று கவர்னர்கள் காலஞ்சென்றார்கள். முதலில் லார். ஹென்றி வார்ட்டி என்பவர் வாந்தியேடுகண்டு இறந்தபொருள். இரண்டாவது லார்ட்டி ஹோபர்ட்டி பிரபு ஒருவகை சரங்கண்டு இறந்தார். கடைசியில் கனம்பொருந்திய இந்த ஆகம்பிரபு இவ்விடம்வந்த ஐந்துமாதத்திலேயே இப்போது இறந்தார். இறக்கும்போது இவர்க்கு 59 வயது. ம. 1900. 11. 26. இவ்விடம்வந்தபொழுது இரண்டாவது கவர்னரே வேலைப்பார்த்தவருவார்.

END OF
ISSUE